

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Lister

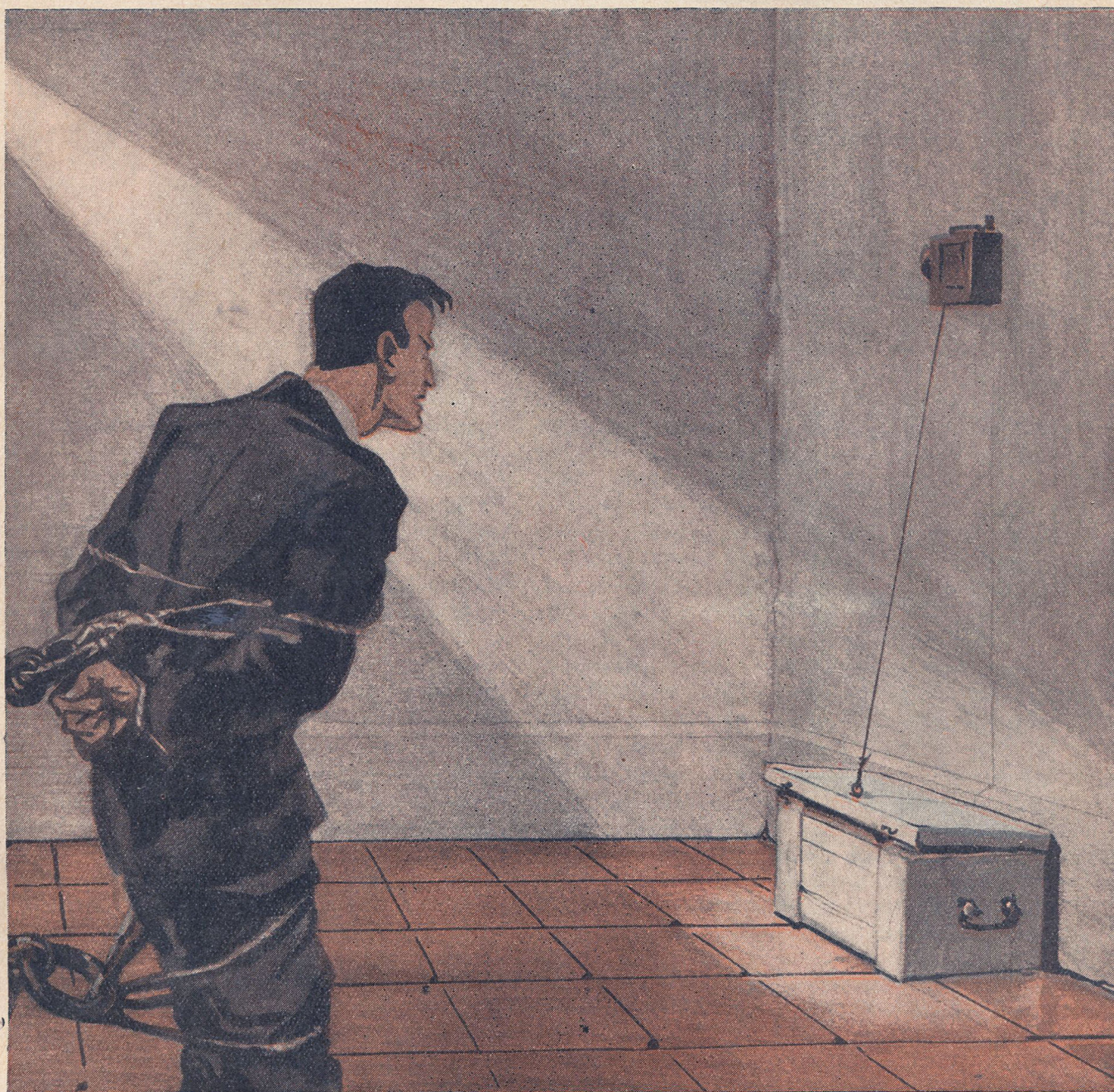
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 887

EEN BLOEDIG TREINAVONTUUR.

20 cent

De oogen van Raffles waren strak op de donkere reet gevestigd.

NIEUWE SERIE

Een bloedig Treinavontuur.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De trein raasde men een snelheid van ruim zestig mijlen per uur over de glinsterende spoorstaven. Sedert vier dagen was hij onderweg van San Francisco, en in vijf dagen moest hij de westkust van het geweldige gebied van Noord-Amerika met de Oostkust verbinden. De trein bestond uit zeven in elkander loopende wagons, en werd getrokken door een machtige locomotief, een van die kolossen met acht gekoppelde wielen en vier loopwielen, terwijl de tender, die steenkool en water bevat, zelf ook nog eens acht wielen heeft.

De trein was tamelijk goed bezet, met dat zonderlinge mengsel van passagiers dat men alleen aantreft in Amerika, waar geen klassen bestaan op de spoorlijnen, en waar men, als men dan niet met het vulgus in aanraking wil komen, maar een afzonderlijken wagen moet bestellen. Dat zijn de zoogenaamde pullmancars, die veel duurder zijn, dat de gewone wagons, maar die dan ook al het comfort bieden, dat een verwende reiziger maar kan verlangen.

Amerika is trotsch op de democratische

instelling, die voorloopig ook nog wel geen verandering zal ondergaan. Zoo kan het zeer goed gebeuren dat de ijzerkoning er zit naast een werkman uit zijn eigen fabriek, en dat het eenvoudige costuurnaaistertje van een vacantie terugkeerend, een plaats heeft gevonden naast de schatrijke vrouw van den beursvorst, die zonder blikken of blozen per jaar honderd duizend dollar aan costuums uitgeeft.

Het liep tegen zes uur in den avond, en de negerkellners liepen reeds schreeuwend door de gangen om aan te kondigen, dat het diner voor de eerste groep gereed was.

Men bevond zich ter hoogte van Wayne, toen deze uitnoodigende roep door de lange wagons klonk.

Hier en daar vouwden vermoeide reizigers hun kranten dicht, geeuwden eens, staken hun lees-lorgnetten in hun zak, en begaven zich langzaam naar den eetwagen, geheel achter aan den trein.

In een afdeeling van een der wagons bleven slechts drie mannen over, allen goed gekleed, die blijkbaar tot den tweeden groep behoorden,

en dus nog een drie kwartier den tijd hadden, voor zij aan de beurt zouden komen.

De drie mannen waren John Raffles, Brand, zijn trouwe vriend, en de Chauffeur James Henderson, wiens reusachtige lichaamsbouw spoedig de aandacht op hem vestigde.

Hij zat wat afzonderlijk, en sprak slechts, als het woord tot hem gericht werd.

Na bijna de heele wereld te zijn omgereisd, keerde Raffles dus eindelijk weer terug tot New-York, zijn punt van uitgang, waarvan hij slechts weinige maanden geleden was opgestegen met zijn kostbare vliegmaschine, die jammerlijk verongelukt was in het hartje van Gobi, waarop een reeks avonturen was gevolgd, die eindelijk hun besluit hadden gevonden in Los Angeles, het filmparadijs. De toestand van de drie mannen was te dien tijde vrij gevaarlijk, daar zij nauw betrokken waren geweest bij de opzienbarende zaak van de gestolen juweelen, die door grafschenners, Chineesche bandieten uit de graftombe van keizerin Tsoe-Shi waren gestolen, eenige weken tevoren.

Maar toen zij eenmaal te San Francisco waren aangekomen, kon ieder gevaar als geweken worden beschouwd, en nadat zij daar drie dagen vertoefd hadden, en zich nieuwe kleederen hadden aangeschaft, bespraken zij plaatsen in den trein naar New York en nu waren zij ruim vier dagen onderweg, en Brand hoopte van harte, dat er met de aankomst in de groote wereldstad voorloopig een einde zou komen aan hun omzwervingen. Raffles had beloofd, de eerste de beste boot naar Europa te nemen, en Brand verlangde er naar, Londen terug te zien.

Nog een dag, en de tamelijk eentonige reis zou beëindigd zijn. Brand had reeds informaties ingewonnen — drie dagen daarna vertrok er een der grootste en best ingerichte schepen naar Europa, de „Statendam” van de Holland-Amerika-Lijn, en Raffles had hem beloofd van die ongezochte gelegenheid gebruik te maken, om nogmaals een bezoek te brengen aan het land van de tulpen, de polders en de kaas.

Brand verkneuterde er zich al in, dat mooie, kleine land te zullen weerzien, met zijn oude stadjes en zijn ruime vergezichten waar hij weder tot rust hoopte te komen na die verbijssterende opeenvolging van avonturen, die als een al te snel afgedraaide film waren voorbijgeschoten, in een bliksemflits als het ware.

Terwijl hij hierover nadacht, minderde de trein vaart, liet een scherp gefluit hooren, en luidknarsende remmen.

Raffles en Brand keken elkander verbaasd aan. Voor zoover zij wisten, moest de trein niet in Wayne stoppen.

Maar hij stopte er wel degelijk, dat was duidelijk.

De eerste huizen van het plaatsje kwamen reeds te zien, en een paar minuten daarna stond de trein stil bij het station.

De hoofdconduceur kwam haastig door den wagon loopen, en riep iets, dat niet goed te verstaan was, maar waarin het woord „bagage” voorkwam.

Een paar passagiers kwamen een weinig ongerust binnen, en anderen leunden over het afsluithek van de groote balcon achter en voor-aan de lange wagens.

Het was duidelijk dat niemand iets van dit oponthoud begreep. Maar een barsche stem riep langs het perron, overal hoorbaar, en het bevel werd door anderen herhaald:

— Niemand mag uitstappen! Politie!

De waarheid gebiedt te verklaren, dat Brand bij die woorden even van kleur verschoot. Er was in de afgelopen maanden heel wat geschied, dat Raffles zonder den minsten twijfel in aanraking zou brengen met het wettelijk gezag, en waarschijnlijk zou die aanraking hoogst pijnlijk zijn, niet alleen voor hem zelf, maar ook voor Brand, en misschien zelfs voor Henderson, indien het bekend werd.

Weliswaar bezaten zij nog altijd hun uitstekende passen, ten name van Graaf Palmhurst, zijn secretaris Brunt, en zijn chauffeur Jackson, en de persoonsbeschrijvingen stemden volkomen overeen, maar een al te nauwkeurig onderzoek zouden die paspoorten toch niet kunnen velen. Het was altijd een zwak punt geweest in Raffles' strategie, en dat zou het ook wel altijd blijven — zoolang hij als een straffende wreker over de wereld ging, gewapend met brandmerk en geesel.

Raffles zelf echter bleef volkomen kalm. Het was een vast beginsel van hem, nooit door een enkel gebaar, of door een blik te verraden wat er in hem omging. Maar als een goed tacticus, en op alles voorbereid zijnde, nam hij onmiddellijk zijn omgeving eens op, dat wil zeggen de kansen, die hij zou kunnen aangrijpen om zich te verwijderen, als dit noodzakelijk mocht zijn.

Hij stapte dus naar het andere raam van de coupé keek naar buiten.

Het emplacement was slechts smal, en bezat op die plek niet meer dan drie sporen.

En hij zag onmiddellijk, dat het hier een ernstige zaak betrof, want over een lengte van

nog geen honderd meter, zoolang ongeveer als de trein was, waren een twintig tal mannen opgesteld. en Raffles had teveel ervaring op dat punt, om niet dadelijk te zien, dat zij tot de politiemacht behoorden, ook al waren zij in het burger gekleed.

Zij stonden daar heel rustig, met de handen op den rug, maar zij hielden scherp den trein in het oog, oogenschijnlijk om te beletten, dat iemand zonder verlof aan de verkeerde zijde het convooi verliet.

Wat verderop kon Raffles een stuk van den landweg zien, die naar Luna voerde, en daar stonden drie groote auto's, waarvan de voorste geblinddeerd.

Raffles liet een zacht geluit hooren, en zeide op gedempten toon tot Brand, die naast hem was komen staan :

— Dat is geen kleinigheid ! Er schijnt iets ernstigs gaande te zijn. Drie auto's en een er van met pantserplaten !

Maar Raffles had nog niet uitgesproken of de trein kreeg een klein schokje, de locomotief liet opnieuw een soort van geloei hooren, en langzaam begon hij zich weer in beweging te zetten.

Het oponthoud had nauwelijks een halve minuut geduurd.

De mannen langs het spoor rukten weer in, en men kon zien hoe ze naar hun auto's toeliepen, en er instapten. De weg liep hier voor een zeer groot gedeelte langs de rails, en de krachtige wagens konden den trein geruimen tijd bijhouden.

Nu en dan verdween zij uit het gezicht, waar de uitstekend geasphalteerde straat-weg zich van het spoor afboog.

Maar de trein was nauwelijks een minuut weer vertrokken, of de beteekenis van dit alles trad aan het licht.

De deur die toegang gaf tot het platform van den wagen, waarin de drie mannen gezeten waren, werd opengeschoven, en een zestal personen trad binnen, waarvan de voorste zeker zes voet lang was, breed in de schouders en met een krachtig geteekend, glad geschoren gelaat.

De ernst van het geval bleek reeds voldoende uit het feit, dat al die mannen gewaend waren met zware dienstrevolvers. De voorste sloeg even de revers van zijn jas om, en toonde de bekende politiepenning der Amerikaansche drankagenten. En kort klonk zijn stem toen hij beval :

— Handbagage openen, en passen toonen !

Zonder iets te zeggen volgde iedereen het bevel op. De beambte nam Raffles eens scherp

op met zijn doordringende, zwarte oogen, vouwde de pas weer dicht, gaf hem terug, en ging verder.

En Brand haalde verlicht adem.

Een klein, dik heertje, dat altijd rustig in zijn hoekje had zitten lezen liep in den val. Hij bleek een flesch Whiskey onder zijn sokken en zakdoeken te vervoeren, en vuurrood en bibberend moest hij toezien dat de kostelijke flacon dadelijk werd geconfisqueerd, en hij mocht de zeer zware boete tegen afgifte van een reçu ter plaatse betalen.

Het was echter duidelijk te zien, dat het den agenten niet om zulk een onnoozele flesch whiskey te doen was. Zij zochten blijkbaar naar edeler wild. Twee hunner hadden zeer zorgvuldig onder alle stoelen gekeken, en een ander betastte zelfs de zittingen en de leuningën !

Tenslotte gingen zij den wagen weer uit, en vervolgden hun tocht.

Raffles en Brand wisten dat er nu nog slechts twee wagens kwamen, een personenrijtuig, en de bagagewagen.

Daar zouden de agenten zeker langen tijd vertoeven, want alle bagage moest worden nagezien. Er volgde dan ook al spoedig vergezeld door nog vier andere agenten een groepje reizigers, tamelijk mistroostig, met hun sleutelbos al in hun hand, en sommigen zagen er uit, alsof zij alle reden hadden, dat onverwachte bezoek van de smokkelpolitie hartgrondig te verfoeien.

Er verstreek ruim een half uur. Toen keerde die karavaan in het klein weer terug, de meesten alleen maar ongeduldig, een twee of drie met het uiterlijk van betrapten, wier beurs zoeven heel wat lichter was geworden.

De trein reed op dat oogenblik in donderende vaart het station Luna voorbij, dat een vrij belangrijk kruispunt is van drie voorname lijnen. Het volgende station zou Mansfield zijn.

De wagen liep weer zoo goed als leeg. De reizigers zochten den eetwagen of hun plaatsen weer op. De zes drankagenten echter waren niet teruggekeerd.

Raffles had juist zijn dagblad weer opgenomen toen er drie mannen vrij haastig door den wagen kwamen loopen in de richting van de locomotief, die hij nog niet gezien had, maar die waarschijnlijk tot de reizigers behoorden.

Zij waren goed gekleed, en hadden hun stofjassen aan, en twee hunner droegen gemakkelijk zittende reispetten.

De derde, lang en mager, met een beenig gezicht en grijsgroene oogen, droeg een elegante deukhoed.

Zonder op de drie reizigers te letten gingen zij haastig voorbij, en verlieten den wagon door het voorste eind.

Brand keek naar buiten. De straatweg liep hier weer vlak langs het spoor, geen drie meters er vandaan, en dat zou nog dertig kilometer ver zoo blijven, tot bij Mansfield.

Op dien weg reed in zeer snelle vaart een groote, gesloten wagon, die met het grootste gemak den trein scheen te kunnen bijhouden. Naast den chauffeur zat een man, die teekens scheen te geven aan reizigers die zich op den trein bevonden, en wel vlak achter de locomotief.

Brand vroeg zich juist af wat dat zonderlinge spelletje te beteekenen had, toen hij tot zijn ontsteltenis zag hoe de man naast den chauffeur een groote browning te voorschijn haalde, en zoo snel mogelijk het geheele magazijn daarvan leegschoot.

De schoten, nog juist even hoorbaar boven het geraas van den trein, uit, waren blijkbaar gericht op de locomotief, hetzij op den bagagewagen.

— Er wordt op den trein geschoten! schreeuwde Brand.

Op dat oogenblik vloog de deur van den wagon aan de voorzijde open, en een man, met bebloed gelaat wankelde binnen, en zeeg neer, op een der zetels. Het was een van de drankagenten. De man was doodelijk gewond, en het bloed stroomde hem uit een wonde terzijde van de hals. Raffles, die was toegesneld, zag onmiddellijk dat geen menschelijke hulp meer kon baten.

Hij wilde naar voren snellen, en liep een anderen politieman tegen het lijf, die zijn schijnbaar verlamden linker arm met den rechterhand omklemd hield.

— Wat is er toch? Wat gebeurt er? schreeuwde Raffles.

— Die schurken — die bloeddorstige honden! kreunde de man. De heele locomotief zit vol drank! De tender loopt er van over — onder de steenkool — duizenden liters — stoker in het complot — heeft mij een kogel door mijn arm gejaagd, en ik heb er nog een onder mijn schouderblad — als we den trein niet kunnen laten stoppen gaan we er allemaal aan!

Hij wilde nog iets zeggen, maar het bloedverlies maakte het hem onmogelijk. Ook hij strompelde naar een zetel, en liet er zich zwaar in neer vallen.

Raffles en ook Brand en Henderson, die zich bij hem hadden gevoegd, bedachten zich geen

oogenblik. Zij snelden door den voorsten personenwagen, en moesten daarbij ingaan tegen een kleinen stroom van doodelijk ontstelde reizigers, die zich juist wilden verwijderen van de plek, waar nu duidelijk hevig geschoten werd, onder een luid geschreeuw.

Zij slaagden er echter in, zich een weg te banen tot aan het begin van den bagagewagen. Daarbij moesten zij heenstappen over het lijk van een agent, en wat verderop lag een smokkelaar te zieltogen.

Achter een hoogen stapel zakken, waarschijnlijk met graan gevuld, had zich een andere agent verschanst, die klaarblijkelijk door de geopende harmonicadeur mikte op den tender.

Den schutter aan de andere zijde kon men onmogelijk zien, maar het was duidelijk waar te nemen hoe zijn kogels de zakken troffen, en daarin smoorden.

Achter een groote kist lag languit de vijfde der agenten, die zich een uur tevoren naar den goederenwagen hadden begeven, en van den zesden was slechts de helft te zien, tot ongeveer de heupen. De man scheen roerloos op zijn buik te liggen. Een dun straaltje bloed sieperde onder hem uit over den vuilen vloer.

Zonder zich een oogenblik te bedenken trok Raffles z'n browning, greep een van de graanzakken, hield die voor zich, en wierp een blik door de smalle opening terwijl hij voorzichtig naderkwam.

De Locomotief had een van die reusachtige tenders, die eveneens door een smal gangetje in tweeën gedeeld zijn, zoodat men van den eetwagen achter aan den trein geheel kan doorloopen tot op de haardplaat, waar de machinist pleegt te staan.

Hij zag twee schrijlings geplaatste beenen, en een met kolenstof bedekte hand, die steun zocht bij een koperenstang. De andere hield waarschijnlijk de revolver omklemd, waarvan men de schoten zwakjes kon hooren.

Dat moest zeker de stoker zijn, van wien de zwaargewonde agent gesproken had.

Van den machinist was niets te zien. Misschien was de ongelukkige al vermoord, en van de machine omlaag geworpen. Wel zag Raffles nog drie of vier paar beenen, tot aan de knie, die zich boven op de laag steenkolen haastig repten, en schenen toe te behooren aan lieden die met iets bezig waren, zoo vlug zij maar konden, dat hij onmogelijk kon waarnemen.

Maar de volgende seconde wist hij het.

De trein kreeg eensklaps een schok, de

locomotief sprong als het ware vooruit, plotseling losgebroken, en was in minder dan geen tijd twintig dertig meters van den trein verwijderd, die zijn vaart gestadig minderde.

En doordat de machine zich verwijderde kon Raffles ze nu ook zeer goed zien. Achteraan stond de stoker, blootshoofd, met zijn wapen nog in de richting van den achtergelaten trein, vier of vijf mannen bevonden zich wat verderop, en hij herkenden heel duidelijk den grijzen hoed van den langen, mageren man.

Degeen die de machine had losgekoppeld, op gevaar, zijn enk te breken, werd juist door zijn makkers op de machine geheschen.

De agent kwam achter zijn stapel zakken te voorschijn, knielde onverschrokken vlak voor de opening neer, mikte, en schoot.

De man die werd opgetrokken scheen een

soort van galvanischen schok te krijgen, en hing zwaar en slap in de handen van zijn medeplichtigen. En onmiddellijk lieten die hem los, alsof die levende mensch van zoeven nu slechts een waardeloos vod was geworden. Hij viel op de rails, en een paar seconde later werd hij door den trein verpletterd.

— Het is jammer dat ik Harry den Steker niet geraakt heb ! zoo luidde de lijkrede van den smokkelagent. Dat is die met dien grijzen hoed.

Raffles wendde langzaam zijn bleek gelaat naar hem toe, en zeide bitter :

— En dat alles om een waarde van nog geen vijftien duizend dollar smokkelwaar ! Vier, misschien vijf of zes menschenlevens weggesmeten, alsof het de levens van pestratten waren !

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

VERDEROP, NAAR NEW-YORK!

De agent had de schouders opgehaald en zeide:

— Het is nu eenmaal zoo Er is een wet, en nu die er is, moet zij ook nageleefd worden. Wij zijn haar dienaren, en wij moeten onze plicht doen. Wij weten wat dat soms kan kosten, maar wij hebben het nu eenmaal op ons genomen. Is het zoo vreemd dat wij die duivelsche beroepsmokkelaars langzamerhand gaan beschouwen als niet veel meer dan wilde beesten?

— Ik kan het mij begrijpen — maar het blijft afschuwelijk! erkende Raffles.

— Harry de Steker was er bij. Als wij het maar bijtijds hadden geweten. Maar hij moet zich verborgen hebben gehouden. Die gebruikt bijna nooit een proppenschietter, maar altijd een mes. Een voormalig tooneelspeler. Dikwijls verkleedt hij zich.

— Zijn je makkers niet meer te redden?

— Twee zijn er zeker voor de haaien. Wij hebben een van de kerels gekraakt. Die ligt daar, net of hij slaapt, het 'schatje'. En dan is er nog een aan stukjes gereden. Al weer een minder.

Raffles, die al heel wat beleefd had, en die alles behalve weekhartig was, als het moest, stond een oogenblik versteld over dit cynisme, dat hij evenwel niet geheel onverklaarbaar achtte. Er werd nu eenmaal een onverbiddelijke, nooit aflatende strijd gestreden tusschen de smokkelaars en hunne natuurlijke vijanden, de drankagenten, dag en nacht, met alle middelen, onverzoenlijk.

Raffles keek nog eens naar de locomotief, die nu zeker al honderd meters ver was, en vroeg toen:

— Wanneer kan die machine Mansfield hebben bereikt?

— Als ze zoo door blijven jakkeren, binnen tien minuten. Maar zij zullen het wel uit hun hart laten, om zoover te gaan, want ze moeten toch begrijpen dat we kunnen telefoneeren met een aftapmachine, zoodra de trein stilstaat.

— En als ze de draad doorsnijden?

— Ten eerste gaat dat maar zoo gauw niet, en dan moeten ze toch weten, dat onze mannen met hunne auto's denzelfden weg volgen, en ze hebben toch minstens een half uur noodig om het vrachtje van de locomotief te verswijderen!

— Hoe zullen ze het dan aantleggen, denk je?

— Wel, vijf minuten hier vandaan is een zijspoor, dat maar hoogstzelden gebruikt wordt. Het gaat naar een fabriek, die over den kop is gegaan, een half jaar geleden, en waar geen kip meer is. Het spoor is natuurlijk blijven liggen. Die schooiers in hun auto, die al lang uit het gezicht zijn, zullen natuurlijk den wissel omgooien, de locomotief kan voorbij de fabriek rijden, en daar zullen wel weer anderen klaar staan met een vrachtwagen, om de kisten en de vaten over te nemen. En van dat oogenblik af kun je er wel naar fluiten. Ze hebben zooveel foefjes, die rekels!

— Gebeuren deze dingen meer? vroeg Raffles, die net zelfs voor Amerika wel een heel sterk stukje vond.

— Vaker dan U denkt! Als je alles in de krant wilde zetten, kon er niets anders meer in! We zijn stom geweest, dat we niet het eerst aan den stoker gedacht hadden. Die had er al twee in den bagagewagen verstopt. Of beter

gezegd eronder. Ze zijn zoo uitgeslapen, die bandieten!

Tijdens dit korte gesprek had de trein hoe langer hoe meer zijn vaart verminderd, en spoedig genoeg zou hij geheel stil staan, want er was natuurlijk al alarm gemaakt, de handremmen werden overal aangedraaid, en daarenboven steeg het spoor hier zeer flauwtjes.

De agent had de zijdeuren open geworpen, en boog zich naar buiten, om den straatweg te kunnen afzien. Heel in de verte naderde drie auto's.

De man vloekte wat voor zich heen, en toen kon hij zich niet meer bedwingen, en schreeuwde:

— Het lijkt wel alsof ze een pleziertochtje maken! Kijk me dat slakkengangetje, Ze schijnen volstrekt niet te begrijpen, laat staan te weten wat er hier gebeurd is!

Raffles kwam naast hem staan, zocht in den zak van zijn reisjas, en vond daarin zijn kleinen uitstekenden kijker. Hij bracht hem voor het oog, toen de trein al bijna stil stond, en zei na eenige oogenblikken:

— Het is geen wonder, dat zij niet zoo snel vorderen kunnen! Er moet iets met den gepantserden wagen gebeurd zijn, want die wordt getrokken door een van de anderen,

— En de derde dan, trekt die mee? schreeuwde de politiemann woedend.

— Neen.

— Voor den duivel, waarom maakt die dan niet wat voort?

— Hij zou misschien wel willen, maar hij kan niets agent! legde Raffles hem kalm uit. En dat is ook niet te verwonderen, want hij mist twee van zijn vier wielen, en ligt als een dood ding terzijde van den weg half in een greppel.

De agent verkleekte van woede, en gromde.

— Dat is dus ook hun werk geweest! Die duivels! En niets te kunnen doen — volstrekt niets!

— De trein staat nu bijna stil, tracht in ieder geval telefonisch het station van Mansfield te bereiken, want dan kunnen zij van daar misschien een politiemacht sturen naar de fabriek, waarover U sprak!

De agent haalde de schouders op, en hernam:

— U is hier zeker vreemd in de buurt! Mansfield is maar een klein gat, het zal mooi zijn, als ze daar met elkaar vier politiemannen op kunnen scharrelen. Maar toch zal ik het probeeren. Je kunt niet weten, of er bij toeval niet een patrouille is.

De trein stond juist met een klap stil. En ondanks de bevelende schreeuwende conducteur klommen de meeste reizigers zeer verschrikt omlaag, renden heen en weer over de rails, foeterden, vroeg inlichtingen, raasden en vloekten.

Ten einde raad brulde de agent, die met Raffles gesproken had:

— Als U verder wilt reizen, span U dan maar zelf voor den trein! De locomotief is weg. Begrijpt U mij voldoende? Weg — verdwenen — niet meer aanwezig! Ben ik duidelijk genoeg? En ga nu weer op Uw plaats, of ik zal krachtiger taal moeten spreken!

Grommend beklommen de reizigers weer de treden van de trapjes naar de platform, en eindelijk konden er maatregelen genomen worden. Een van de conducteurs, die tevens telegrafist was, voorzag zijn beenen van klimijzers, hing zich het aftaptoestel om den hals, klom in een van de houten telefoonpalen, bevestigde het toestel men zag hem luisteren, en toen weer naar beneden klauteren, waar hij lakoniek mededeelde:

— Verbinding verbroken!

De agent stampvoette van woede, en toen zeide hij moedeloos:

— Dan zal ik de partij wel gewonnen moeten geven. Ik had het ook wel kunnen voorzien.

En terneergeslagen ging hij zitten op een tredje, als iemand die geen uitweg meer weet.

Onder de reizigers bevond zich een dokter, en Raffles bood ook zijn hulp aan. De gewonden werden verzorgd met hetgeen de trein aan verbandmiddelen opleverde, en de dooden werden naast elkander voorloopig in den goederenwagen neergelegd. Daaronder was ook de man met de steekwonde in den hals.

En eindelijk, na een kwartier ongeveer kwamen de politieauto's aansukkelen. Het bleek dat de verongelukte wagen tegen een grijsgeschilderden staaldraad was opgevlogen, die dwars over den weg was gespannen, op het laatste oogenblik, en drie der inzittenden werden daarbij vrij ernstig gewond, terwijl het voertuig vernield werd. De gepantserde auto die er achter reed, had niet snel genoeg vaart kunnen minderen, en was op het wrak geloopt, met het gevolg dat de vooras geheel ontzet werd.

Hij liet zich dus trekken door den derden wagen, die ongedeerd was gebleven. Toen Mike Doherty — dat bleek de naam te zijn van den eenigen ongekwetst gebleven politiemann — dit vernam, werd hij halfdol van woede, maar het was nu eenmaal geschied, er was een ver-

traging van minstens een half uur, en hij kon nu niets anders doen, dan den chauffeur last geven, zoo snel als de wagen maar wilde loopen naar Mansfield te rijden, en daar te verhalen wat er gebeurd was. Om te beginnen moest er onmiddellijk een reservelocomotief worden gezonden, om den gestranden trein op te halen.

Met dit alles zou zeker een half uur gemoeid zijn.

En dan was het nog de vraag, of het spoor wel geheel vrij zou zijn.

Raffles had wat terzijde gestaan, en naar die bevelen geluisterd.

Hij wendde zich nu tot Brand, en zeide op zachten toon :

— Ik heb niet veel lust om daarop te wachten. Wij zullen trachten, een automobilist te bewegen ons naar Mansfield te brengen, waar misschien wel een trein gereed staat, met bestemming voor New-York.

Brand knikte. Ook hij gevoelde er weinig voor, hier wie weet hoe lang vast gehouden te worden, totdat er een locomotief zou zijn. Er was geen druk verkeer, maar vroeg of laat zou er toch wel een auto voorbij komen, waarvan de bestuurder bereid was, de drie mannen en hun geringe bagage mede te nemen.

En het lot was Raffles gunstig.

Wel is waar was de automobilist een dame, maar niet zoodra had Raffles zijn vraag tot haar gericht, of zij stemde er, na hem even te hebben opgenomen, dadelijk in toe, hem en zijn beide metgezellen in haar tweezitter te vervoeren. Henderson moest dan naast haar plaats nemen, want als de reus eenmaal in de diekseat had plaats genomen, was er voor een tweede reiziger natuurlijk geen ruimte meer.

De vrouw was nog jong en knap, en buitengewoon elegant gekleed, de wagen was ruim, nog nieuw, en blijkbaar zeer snel. Men mocht dus zeggen, het te hebben getroffen.

Henderson ging snel de weinige bagage uit het net halen, en toen allen zouden instappen vroeg Raffles, met een buiging voor de vriendelijke jonge dame :

— U is dus bereid ons naar Mansfield te brengen ?

— En verder ook wel, als gij dat wenscht ! antwoordde zij. Ik ben onderweg naar New-York. Wij zijn er nauwelijks vijf uren rijdens vandaan.

— Nu, dat zou wat al te veel gevergd zijn ! zeide Raffles met een glimlach. Want ziet gij, ik ben buitengewoon nieuwsgierig, en ik zou

zeer gaarne — een verlaten fabriek zien, die zich hier dicht bij moet bevinden, aan het einde van een zijspoor, geen tien minuten rijdens hier vandaan !

De bevallige bestuurster van den grooten wagen scheen een oogenblik in beraad te zijn, nam toen een besluit, en zeide :

— Het ligt wel niet op mijn weg, maar als gij zooveel belang stelt in verlaten fabrieken, dan wil ik er U wel heenrijden ! Wat is er eigenlijk voor bijzonders aan ?

— Wel, het moet een soort verzamelplaats zijn van gevaarlijke smokkelaars ! En ik ben romantisch aangelegd.

En met enkele woorden verhaalde Raffles aan de jonge vrouw, wat er met den trein was voorgevallen, en welk een bloedig schouwspel zich zooveel had afgespeeld.

Toen hij zweeg haalde zij de schouders op, en zeide :

— Zulke dingen komen hier wel meer voor. Wij Amerikanen zijn er al aan gewend. Ik hoor aan Uw accent dat gij een Engelschman zijt. Nu, als gij er belang in stelt — mij is het wel ! Stap dan in, want ik zou gaarne, als het kon, nog voor het vallen van de duisternis in New-York zijn. Men wacht mij daar.

Allen namen plaats, en menige benijdende blik werd den snellen wagen achterna geworpen, toen die met een sneltreinvaartje over den gladden weg stooft, en spoedig uit het oog verdween.

Binnen zeven minuten was de plek bereikt, waar de zijlijn zich aftakte van de hoofdlijn. Een smalle weg, met gewone klinkers geplaveid, en die alles behalve goed te berijden was, volgde die enkelsporige lijn, die over de glasvlakte heenliep naar een vaag verschiet. Onduidelijk zag men de vormen van de groote fabriek, maar scherp teekende zich de hooge schoorsteen af tegen de blauwe lucht.

De jonge vrouw had slechts een heel enkele maal iets gezegd, want zij had al haar aandacht nodig om den zeer snellen rijdenden wagen te besturen. En hier op dit smalle weggetje vol gaten en kuilen, moest zij die aandacht nog verdubbelen.

Het duurde ruim twintig minuten voor men eindelijk de fabriek bereikt had. Deze was gelegen aan een zeer ruim voorplein, eveneens beklinterd, en waar reeds het gras en het onkruid tusschen de steenen groeide.

Als een verlaten wrak lag daar het groote gebouw, en geen levende ziel deed zich zien.

Door het geboomte heen kon Raffles het begin zien van een breederen weg, die wat verder uitliep op een straatweg, wel niet zoo breed en glad als de hoofdverbindingsweg, dien zij hadden gevolgd, maar toch uitstekend berijdbaar.

Van de smokkelaars was geen spoor te ontdekken. Klaarblijkelijk hadden zij reeds het hazenpad gekozen. De reusachtige locomotief stond eenzaam vlak voor het stootblok. Zij blies geweldige stoomwolken uit. Het was duidelijk dat er een deskundige op de machine was geweest, die bij het verlaten van de machtige locomotief de stoomuitlaat wijd open had gezet. met het gevolg, dat de drukking binnen weinige minuten zoo zeer gedaald zou zijn, dat het minstens een half uur zou duren, alvorens die weer op het normale peil was gebracht.

Daarenboven hadden de schurken haastig den vuurhaard leeggehaald, en de vakman weet wel, hoe lang het duurt, voor een locomotiefhaard weer behoorlijk brandt.

Dat alles had Raffles in een oogwenk in zich opgenomen.

— Wilt U niet uitstappen, en het wondervan dicht bij bekijken? noodigde de hulpvaardige jonge dame hem uit, en Raffles verbeelde zich dat hij eenige spot in haar stem hoorde.

— Ik weet wel dat U mij uitlacht, zeide hij, als om zich te verontschuldigen, maar het ligt in mijn aard — ik kan er niets aan doen! Wilt ge mij een kwartier geven!

— Als het niet langer duurt!

— Geen minuut!

— Ga dan Uw gang — wij wachten U hier — tenzij deze heeren U willen vergezellen!

— O, neen! Ik mag van hen niet dezelfde belangstelling verwachten! zeide Raffles op levendigen toon.

En reeds was hij uit de auto gesprongen, en liep vlug op de fabriek toe.

Hij bleef precies een kwartier, zooals hij gezegd had.

Reeds in de verte riep hij met een lach:

— Ik had mij de moeite kunnen besparen! Het is een fabriek als iedere andere, die meer dan een half jaar leeg staat. Een paar gebroken ruiten, wel wat veel ratten, onkruid op de binnenplaats, en dat is alles! Mejuffrouw, ik bied U mijn verontschuldiging aan! En als gij werkelijk voornemens blijft, ons lastposten dien langen weg mede te nemen, dan moesten wij maar verder gaan!

De jonge vrouw knikte even, Raffles klom weer in den achterbak, en met groote behendigheid reed de automobiliste verder, stak het voorplein over, bereikte den zijweg, en daarlangs den parallelweg, schakelde de hoogste versnelling in, en twintig minuten later verëenigde deze weg zich weer met de grootste Hairbaan, die zij nu niet meer zouden verlaten, totdat New-York zou zijn bereikt, en van dat oogenblik af stootte de wagen met een snelheid, die zeker niet geringer was dan die van den beroemden sneltrein, langs Pittsburgh, Johnstown, Harrisburg en Reading.

Het begon te schemeren toen eindelijk de lichten van de reusachtige wereldstad zichtbaar werden.

Maar het was nog niet heelemaal donker toen de tweezitter snel door de straten van Hoboken reed, zich over liet zetten met de pont van Christopher Street, en eindelijk Manhattan bereikte, de reusachtige landtong, waarop de kern van New York is gebouwd.

Op den hoek van Houston Street en de Washington steet legde Raffles even zijn hand op het mooie schouderdje van de behulpzame jonge dame, en zeide:

— Nu willen wij tot geen prijs U verder tot last zijn. Wij zullen hier uitstappen, als gij het goed vindt. En ook namens mijn twee metgezellen zeg ik U hartelijk dank voor Uw bereidwilligheid. Het toeval is de wereld niet uit, en wie weet hebben wij later wel eens gelegenheid, U een soortgelijken dienst te bewijzen.

— Misschien! zeide de jonge vrouw afgemeten, en blijkbaar zelf verheugd, bevrijd te zijn van het gezelschap van drie onbekenden, die zeker goed gekleed waren — maar dat zijn tegenwoordig de gevaarlijkste boeven in Amerika ook, tenminste in de grootste steden.

Het drietal stapte dus uit, en ieder nam een deel van de bagage.

De jonge vrouw knikte Raffles even toe, en het volgende oogenblik had zij den wagen weer in beweging gebracht.

Raffles bleef op het trottoir staan, en zag den wagen na.

Een weinig ongeduldig zeide Brand:

— Zouden wij niet verder gaan? De rit was vrij vermoeiend, ik heb honger, en wij moesten dunkt mij maar een hotel opzoeken!

— Ik ben dadelijk tot je dienst, Brand. Nog een oogenblikje!

— Stel je zooveel belang in die tweezitter —

of misschien in de bestuurster ? vroeg Brand, een beetje spottend. Waarom blijf je haar zoo lang nakijken ?

— Om er zeker van te zijn, Brand, dat zij ons niet volgt, antwoordde Raffles rustig.

— Ons volgt ? Waarom zou zij dat in 's-hemelsnaam doen ? zeide Brand in de grootste verbazing.

— Wel, om te zien, waar wij blijven ! Zij weet wel niet wie wij zijn, maar men moet met

zulke lieden toch uiterst voorzichtig zijn !

— Met zulke lieden — zij weet niet wie wij zijn ? herhaalde Brand langzaam. Wat beteekent dat. Weet jij soms wie die mooie, hulpvaardige vrouw was.

— O ja, Brand, dat weet ik toevallig bijzonder goed, gaf Raffles ten antwoord. Het is Hetty Lynch, een van de gevaarlijkste smokkelaarsters van heel New-York !

Wilt U Uw vriend of U ze ver.
een welkom geschenk geven. koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

HET UITGESTELDE VERTREK.

Brand bleef Raffles een oogenblikje met open mond aanstaren, en barstte toen uit:

— Wat is dat nu? Je houdt mij zeker voor den gek?

— Dat is mijn gewoonte niet, Brand! Het zou een tamelijk kinderachtig grapje zijn. Zij was het werkelijk.

— En je bent kalm in haar wagen meege-reden?

— Waarom niet, als die wagen snel was, zeer comfortabel, en ons naar het verlangde doel bracht? Je bedoelt toch zeker niet, dat een vrouw het tegen drie mannen had kunnen opnemen, als dat soms haar voornemen was geweest? Zij wist volstrekt niet wie wij waren, vergeet dat niet.

— Daar ben ik nog zoo zeker niet van! zeide Brand hoofdschuddend. Als jij haar gelaat herkend hebt, van welke gelegenheid dan ook, dan is er volstrekt geen reden, dat ook zij het jouwe niet kan hebben herkend.

— Ik betwijfel het, Brand. Zij is nooit met mij in aanraking geweest. Ik kende haar gezicht alleen van de portretten, die zes maanden geleden in de New Yorksche Bladen hebben gestaan!

— Maar dat moet Mike Doherty, de drank-agent, dan toch ook hebben gedaan. Waarom arresteerde hij haar dan niet onmiddellijk?

— Een zonderlinge vraag! Wist hij dat zij drank vervoerde?

— Zij zal wel geholpen hebben aan den overval! riep Brand niertegenin.

— Ik ontken niet, dat zij er medeplichtig van zijn kan geweest, maar Doherty is ook geen uit, en die moet hebben ingezien, dat men zooiets moet kunnen bewijzen!

— Zij kwam langs de plek!

— Een fraai bewijs. Dat beteekent natuurlijk niets. Daarenboven — het is nog de vraag, of hij haar wel gezien heeft. Hij had het veel te druk met andere dingen. Heb je haar gezicht gezien, toen ik verzocht, de fabriek even te mogen bezichtigen?

— Neen, dat heb ik niet.

— Het was de moeite waard! Het vertrok krampachtig, en plotseling werd ik een voorwerp van wantrouwen voor haar!

Brand speelde een oogenblikje met een knoop van zijn overjas, pakte toen bij afwisseling zulk een nuttig voorwerp beet, dat zich aan de regenjas van Raffles bevond, keek hem daarbij strak aan, en zeide op gedempten toon:

— Ik zal je wat zeggen, Edward, ik zal den hemel danken, als ik goed en wel mijn passagebiljet voor den „Statendam”, ja al was het zelfs voor het armzaligste tankschip in mijn zak heb! En laten wij nu maar naar een goed hotel zoeken. Ik heb meer dan genoeg, voor het oogenblik van New-York en haar smokkelzaken!

— Een kwestie van opvatting. Ik heb het altijd zeer spannend en opwindend gevonden — den strijd met de smokkelaars. Maar ik beloof je dat wij morgen dadelijk naar het passagebureau gaan, om er onze biljetten te koop. Indien ik mij niet vergis vertrekt de „Statendam” over drie dagen.

Hij hief de hand op, en een elektrische tram stopte vlak voor hen. De drie mannen stapten in. De wagen was zeer vol, en Raffles moest afzonderlijk gaan zitten.

Dadelijk boog de reus zich naar Brand toe, en fluisterde:

— Als er in 's hemelsnaam maar niets ge-

beurt, dat Mylord hier vasthoud, mijnheer Brand!

— Ik zou in staat zijn om Lord Edward een van zijn eigen verdoovende pillen in te geven, en hem zoo te ontvoeren! zeide Brand wild. Ik verlang naar Londen terug, en ik ga er ook heen, al zou de onderste steen boven moeten komen!

Henderson haalde zijn geweldige schouders op.

Hij hoopte vurig dat er niets zou voorvallen, van vandaag tot overmorgen, maar hij wist maar al te goed, dat een betrekkelijk geringe aanleiding voor Raffles voldoende kon zijn, nog wat in deze gevaarlijke stad te blijven.

Na een rit van een minuut of tier stapte het drietal weer uit, in de onmiddellijke nabijheid van het Manhattan-Hotel, dat nog niet lang bestaat, tweeduizend kamers heeft, evenveel badkamers, en vier en twintig verdiepingen.

Het was een van die specifiek-Amerikaansche hotels, waar de reizigers ternauwernood wordt opgemerkt, en een nummer wordt. Alles was er reusachtig, de hal, de eetzaal, de conversatiezaal, er waren drie afzonderlijke danszalen, er was een kunstijsbaan, een daktuin, een zwembad, een tennisveld op het platte dak, en men voelde er zich ontzaggeijk verlaten en eenzaam temidden van al die weelde en die drukte.

Raffles en Brand dineerden in de eetzaal. Henderson had zich naar zijn gewoonte onmiddellijk afgescheiden, en was weer de chauffeur geworden. Hij at met andere bedienden en chauffeurs in de zaal die daarvoor bestemd was.

En hoe vol het hotel was, hoeveel rijke lieden er logeerden, blijkt uit hun aantal — de reus zat daar met nog vier en twintig andere bedienden aan tafel.

Dien avond bezochten de twee vrienden een van de beroemde variété-theaters van Broadway zagen een gedeelte van een revue, waarvan de monteering een half millioen dollars gekost had, en begaven zich tamelijk vroeg naar hun logeerkamer. Zij sliepen uitstekend, en Brand werd den volgenden dag wakker met de heerlijke gedachte, dat hij zich in den laten middag van den dag, die nu zou volgen, aan boord zou begeven van het prachtige, nieuwste schip van de Holland-Amerika-Lijn, en naar het goede, oude Europa zou oversteken — waar misschien ook niet alles evengoed was, maar waar tenminste niet de gevaren dreigden, die Raffles hier steeds omgaven.

Want zelfs te Londen, waar de groote avon-

turier nog altijd zoo ijverig gezocht werd, had hij niet zooveel te duchten, omdat hij daar de beschikking had over een geheel arsenaal van de voortreffelijkste hulpmiddelen, over schuilplaatsen en vermommingen, over zijn snele motorboot, zijn duikboot, spoedig weer over een vliegmaschine, wanneer er al te veel gevaar dreigde beklom hij dat toestel, en vloog binnen een halven dag naar een van zijn eilanden, waar hij zoo lang kon blijven, als hij zelf maar verkoos.

En zoiets was hier onmogelijk. Hier moest hij zich behelpen, en hier had hij honderden, ja duizenden vijanden onder het geboefte, het schuim van de stad.

Het was dus in zijn zonnigst humeur, dat Brand zijn bad nam, zich schoor, zich zorgvuldig aankleedde, met smaak ontbeet, en vervolgens met Raffles de menschelijke bijenkorf verliet, die hen beiden voor dien nacht geherbergd had, op weg naar het passagebureau, dat zich slechts drie straten verder bevond, zoodat zij besloten, te zullen loopen.

Het was nog vrij vroeg, hoewel de kantoren al geopend waren, en er waren dan ook niet veel voorbijgangers op straat.

Zij gingen tegelijk met nog enkele andere personen door de breede deuren van het passagebureau van de bekende lijn.

Voor de loketten was het vol, en zij moesten een oogenblik wachten in de ruime vestibule, waar een tiental gemakkelijke stoelen stonden. Er waren verder wat palmen en houten kuipen, dikke kleeden op den vloer, en een sfeer van warme gezelligheid.

Brand verbeeldde zich al, toen hij plaats nam in een van die stoelen, dat hij lag uitgestrekt in een van die rieten dekstoelen, en dat hij de zilte geur opsnoof van de onafzienbare zee.

Hij wist nog niet, de arme jongen, dat het nog vrij lang zou duren, alvorens hij de kusten van het oude Europa zou terugzien!

Nauwelijks was Raffles gaan zitten of in eenvoudig, maar smaakvol gekleed meisje trad snel op hem toe, en tikte hem op den schouder.

Toen Brand haar eens opnam, verbaasd over dit gebaar, herkende hij in haar hetzelfde meisje, dat hij reeds vluchtig gezien had, toen hij en Raffles een kwartier geleden het hotel verlieten.

Maar dat was het niet alleen — hij had het vage besef, dat hij dat mooie, bleeke gelaat al eens vroeger had gezien, korten tijd maar, en

toch onder omstandigheden, die het moeilijk maakten, dat regelmatig gezicht met de prachtige, donkere oogen, de fraai geteekende wenkbrauwen, en den kleinen, rooden mond te vergeten.

Hij zag dadelijk aan het gezicht van Raffles, dat die het meisje ook herkende. Hij stond op, nam verrast zijn hoed af, en zeide :

— Anna Balesco ! Ben je het waarlijk ?

— Ik ben het, mijnheer ! antwoordde zij met een zachte stem. Ik heb U iets te zeggen.

— Hoe wist je dat ik hier was ? Is het toeval ? vroeg Raffles en Brand merkte op, dat hij de jonge vrouw scherp opnam.

En plotseling kwam alles weer in den geest van Brand, terug. Hij doorleefde opnieuw het gevecht met de bende misdadigers, waartoe destijds de mooie Roemeense Anna Balesco had gehoord.

Hij herinnerde zich hoe Raffles haar had beschermd tegen haar vriend, een Ier, die haar tot onnoemelijke laagheden had willen dwingen, en hoe hij er in geslaagd was, haar nog juist bijtijds terug te voeren op den weg, dien zij nooit had moeten verlaten. Hij zag ook nog hoe de mooie oogen van Anna geblonken hadden van dankbaarheid — misschien van een nog teederder gevoel. Dat alles was tamelijk lang geleden, ruim twee jaren, tijdens een kort verblijf in Amerika.

— Ik wist dat U hier was ! zeide het meisje op zachten toon. Ze hebben er over gepraat. Hetty Lynch heeft U hier gebracht in haar auto.

— Dat weet je dus ? zeide Raffles hoofdschuddend. Je gaat dus nog om met die schelmen ?

— Niet meer op die wijze die gij denkt ! antwoordde zij haastig. Werkelijk niet. Maar — ik heb niet alle banden kunnen verbreken — Broadway is nog altijd mijn terrein, want ik ben actrice gebleven, en ik kom vaak in danszalen waar zij ook komen. Ze willen niet geloovent dat ik zoo veranderd ben, en ze praten nog dikwijls over allerlei, waar ik bij zit, en vast overtuigd dat ik vroeg of laat wel tot hen zal terugkeeren. En dat doe ik toch nooit — nooit.

Raffles keek haar een oogenblik zwijgend aan, en zei toen :

— Het is jammer. Ik had gedacht dat je sterker zoudt zijn, Anna. Je had die bende voor goed den rug toe moeten keeren.

— Maar ik ben voor niets anders geschikt dan voor actrice ! zeide het meisje op klagenden toon.

— Edward, mag ik je er even op attent maken dat er juist een loket vrij is ? zeide Brand, die alles behalve gesticht was over deze hernieuwde kennismaking.

— Een oogenblikje, mijn waarde ! zeide Raffles. Wij hebben gelukkig geen haast. Hoe is het gegaan met — je vriend, den Ier, Anna ?

— Pat is een maand later doodgeschoten door drankagenten, mijnheer antwoordde het meisje, zonder Raffles aan te zien.

— Dat is misschien — voor jou nog het beste, Anna, zeide Raffles na eenige oogenblikken zachtjes. Hij was een slechte kerel, door en door slecht. Maar zeg mij nu eens, waarom je eigenlijk hier bent ? Had je me iets te zeggen ?

Het meisje keek vreesachtig om zich heen, voor het antwoordde :

— Ik ben gekomen om U te waarschuwen, Harry De Steker heeft gezworen, dat hij wraak op U zou nemen !

— Weet je waar hij is ? vroeg Raffles, wiens gelaat volkomen rustig was gebleven.

— Ja, ik weet het.

— Edward, wil ik soms de passagebiljetten koopen ? stelde Brand voor, terwijl hij zijn hand op den arm legde van Raffles.

Deze wendde hem langzaam het gelaat toe, de wenkbrauwen even gefronsd, en zeide, een weinig ongeduldig nu :

— Van waar toch eensklaps die haast, Charles ?

Brand gaf niet eens antwoord. Hij had iets in de oogen van Raffles gezien, dat hem verontrustte, en hem vrees aanjoeg voor wat er nu moest volgen. Hij wist niet wat het was, maar de reis aan boord van de „Statendam” scheen plotseling in een ver verschieft te liggen.

— Wil je mij zeggen, waar Harry zich nu bevindt ? ging Raffles voort, zich tot Anna Balesco wendend.

— Ja, dat wil ik. Maar neem U in acht, want hij is tot alles in staat. In het huis waar hij zich thans ophoudt, is een meisje opgesloten, dat pas dezer dagen met een schip uit Hamburg is gekomen. Zij behoorde bij een groepje danseresjes, dat hier zou optreden, maar de leidster was een slecht wijf, en zit al achter slot en grendel. De troep is uiteengespat, maar dat meisje — ik geloof dat zij Trude Hauser heet — is door Harry meegenomen.

Raffles had haar een oogenblik aandacht gade geslagen, en vroeg nu :

— Waarom heb je dit niet onmiddellijk aan de politie medegedeeld — je zult toch wel begrijpen welk lot dat ongelukkig schepsel

wacht!

Anna Balesco huiverde, keek met een schuwen blik weer om zich heen, en antwoordde:

— Dat zou ik nooit gewaagd hebben! Ik zou de politie waarschuwen? Dan zouden zij onmiddellijk begrijpen, uit welken hoek de wind waaide, en ik zou den volgenden dag uit het water worden opgehaald, of ergens in een goot liggen, met een puntkogel in het hart. Ik weet zeker dat Harry mij wantrouwt. Hij gelooft stellig dat het mijn schuld is, dat Pat overhoop is geschoten. Hij beschuldigt mij er van, dat ik aan de drankagenten zijn schuilplaats verraden heb — en ik zweer U dat het niet zoo is.

— Ik geloof je, Anna! hernam Raffles.

Hij bleef een oogenblik in nadenken verzonken en richtte zich toen levendig tot Brand met de zacht gefluisterde woorden:

— Wij stellen die terugreis uit, Brand! Er is hier werk te doen. Maar ik beloof je dan over een week — — —

Brand maakte slechts een gebaar van komische wanhoop, nam Henderson ter zijde, die volmaakt rustig was gebleven, en zeide zacht:

— Heb ik het je niet gezegd? Mijn gevoel! De drommel zelf moet die bekeerde jonge dame op ons spoor hebben gebracht. Hoe heeft ze ons kunnen ontdekken?

Hij wachtte het antwoord van den reus niet af, maar wendde zich nu zelf tot het meisje met de vraag:

— Neemt U mij niet kwalijk, maar hoe wist U eigenlijk, dat mijn vriend in het hotel logeerde, dat wij zoeven verlater hebben?

— Hetty is U eerzisteren met haar auto van verre gevolgd, antwoordde Roemeensche. U is op een elektrische tram gestapt, en bij Hauston Street er weer af gegaan.

Brand bromde iets onverstaanbaars, en bij zich zelf vervloekte hij het oogenblik, dat hem die mooie automobilist had doen ontmoeten. Hij zeide echter geen woord meer, en wachtte gelaten af, wat Raffles verder zou beslissen, ofschoon hij dat wel meende te kunnen voorstellen.

Raffles had het meisje een weinig terzijde gevoerd, teneinde door niemand te worden verstaan. En hij kon dus niet hooren wat hij zeide. Wel zag hij dat Anna Balesco een paar malen met het hoofd knikte heftig en nadrukkelijk, en hoe zij tenslotte smeekend de kleine handen vouwde.

En toen ging zij heen, vlug, met gebogen

hoofd, heel sierlijk in haar mantelpakje, met het kleine hoedje om haar kort geknipt haar, en de slanke beenen in de goudkleurige kousen.

Raffles voegde zich dadelijk bij Brand, en begon op gedempten toon:

— Het gaat nu eenmaal niet anders, Brand. Wees er niet boos om. Ik heb hier een arbeid te verrichten, die wel een paar dagen in beslag zal nemen, vrees ik.

— Maar mijn hemel, stuur een stadstelegrammetje aan den hoofdcommissaris van politie, geef hem den naam van dien kerel op en de plek waar hij zich nu bevindt, zeg dat hij zich aan vrouwenroof schuldig maakt, en de zaak is gezond! Een paar dagen geleden is hij medeplichtig geweest aan den aanslag op den trein, en de politie heeft niet de minste reden om niet onmiddellijk tot zijn arrestatie over te gaan.

— Dat zou inderdaad snel en afdoende gehandeld zijn, Brand, en ik zou waarschijnlijk niet nalaten, die raad op te volgen, wanneer er niet een enkel bezwaar was, dat voor mij van doorslaand gewicht is.

— Ik kan niet inzien, wat zich tegen mijn plan zou kunnen verzetten!

— Maar ik des te beter! Het meisje vertelt mij daar, dat mijnheer De Steker zooveel geld bijeen heeft gestolen, dat hij binnenkort „de zaken” zooals hij het noemt, aan kant wil doen, en rustig wil gaan leven! Nu, ik heb mij nog nooit laten tarten, en zal het ook nu niet doen! De schurk bewoont een prachtig huis, ergens bij het Centralpark, en hij moet machtige beschermers hebben bij de politie. Er bestaat dus kans, dat hij zelfs voor dien aanslag niet wordt lastig gevallen!

— Dat zou het toppunt zijn! barstte Brand uit! Mike Doherty verklaarde met de meeste beslistheid, dat hij het was, en men zal hem toch moeten gelooven!

— Mike Doherty kan zich vergist hebben, hernam Raffles schouderophalend. Hij zal beginnen te aarzelen, als men hem van boven af doet gevoelen, dat het heel onverstandig van hem zou zijn, Harry wat al te goed te hebben herkend, en zijn aarzeling zal overgaan tot in het tegendeel van wat hij eerst beweerde. Maar zelfs al was dat niet zoo, dan zou ik toch niet aarzelen de politie een vlieg al te vangen. Het is zeker dat Harry op dit oogenblik vrees koestert, want hij houdt zich verscholen. Hij is dus niet zeker van zijn zaak. Zooiets ziet men meer. De boeven den eenen dag koek en ei met

dezen of genen machtigen politie-bonze, en den volgenden dag hebben zij het verkorven, en staan bloot aan de groote gevaren.

— Begin in ieder geval met de politie te waarschuwen! drong Brand hardnekkig aan.

— Neen, want twee dingen zijn mogelijk. De politie zal volstrekt geen acht slaan op mijn waarschuwing, hetgeen zou bewijzen, dat Harry op dit oogenblik de hooge bescherming geniet van dezen of genen machtige en dan had ik het evengoed kunnen laten, of wel zij gaat onmiddellijk tot arrestatie over, en dan kan ik naar het fortuintje fluiten.

— Pardon — naar welk fortuintje? vroeg Brand verbluft.

— Naar het geld, dat die man bijeen gestolen heeft! Begin je er nu een helder inzicht in te krijgen?

Brand gaf geen antwoord. Hij keek Raffles alleen maar eens aan, met zijn groote, blauwe oogen, een weinig verwijtend en een weinig bedroefd, en toen vroeg hij eensklaps, alsof het de eenvoudigste zaak was, die reeds lang was bedisseld:

— Hoe laat denk je er op af te gaan?

— Zoo mag ik het hooren! zeide Raffles glimlachend. Van avond nog, Brand. En er valt heel wat te doen. Wij moeten zijn geld hebben — en het meisje, dat hij opgesloten houdt.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

IN DEN VAL GELOOPEN.

Dien geheelen middag besteedde Raffles aan de omvangrijke voorbereidselen voor de gevaarlijke onderneming van dien nacht.

Hij zorgde allereerst voor een zeer snellen auto, met een betrouwbaren motor, en Henderson besteedde een vol uur aan een grondig onderzoek van den wagen. Vervolgens huurde hij een weekwoning in Bronx, niet ver van de Madison Bridge.

Want in diezelfde buurt bevond zich het huis waar Harry de Steker zich schuil hield. Hij zorgde voorts voor vermommingen, bergde die in een goed gesloten valies, en liet Brand zorgdragen voor de huur van een uiterst vlugge motorboot, die eveneens te pas kon komen, en die ylak bij de zoeven genoemde brug in Harlem River werd gemeerd.

Het kon ongeveer half elf in den avond zijn, toen Raffles en Brand tenslotte de pas gehuurde woning verlieten, en in de auto stapten, die door Henderson bestuurd werd.

De reus kreeg bevel, een kwartier rond te rijden, Raffles trok de gordijntjes dicht, en toen hij tenslotte op de voorruit tikte, waarop de wagen stopte, en Henderson het portier opende, zag hij twee keurig gekleede heeren uit zijn wagen stappen, die hij volstrekt niet herkend zou hebben, als hij niet met volkomen zekerheid geweten had, dat die twee mannen, in de rok, en blijkbaar tamelijk erg boven hun theewater, de groote avonturier en zijn trouwe helper waren geweest.

Raffles overtuigde zich dat er niemand in de nabijheid was, op die eenzame plek, waar hij den wagen had laten stil staan, namelijk dicht bij den ingang van het reusachtige sportveld, waar de polowedstrijden worden gehouden en zeide toen heel zacht:

— Je volgt ons dus van verre met den wagen, James, maar je zorgt wel, en dat je je niet al te duidelijk vertoont. Eerst breng je ons tot over de brug, en zet ons daar weer af. Wij zullen daar wel een gewone taxi vinden. Hou die in het oog. Het zal wel heel gemakkelijk gaan, dunkt mij. Anna Balesco zeide mij, dat Harry te middernacht zoo goed als zeker alleen zal

zijn. Wij kunnen hem dus overvallen, en hem dwingen te zeggen, waar zich het meisje bevindt.

— Wat is het voor een soort huis, Mylord?

— Het is een nachtkroeg van de minste soort, James. Boven de deur hangt een verlichte vuurspuwende draak, met vleugels en een pijlstaart. Dat wil zeggen dat een Chinees de eigenaar is. „In het Hemelsche Rijk” heet de inrichting. Je moet echter blijven op de plek, die ik je al heb genoemd, totdat we terugkeren. Maak je niet ongerust als het wat lang duurt, want er valt heel wat te doen. Wij moeten ons overtuigen of hij daar veel geld bij zich heeft, en anders nemen wij hem mee naar zijn woning, en zullen daar wel het noodige vinden. Zet in ieder geval je oogen goed open, en let op.

— Dat zal ik zeker doen, Mylord! zeide de reus ernstig, ik hoop toch dat U gewapend is?

— Maak je niet ongerust, James. Mijnheer Brand en ik hebben alles wat er nodig kan zijn, en nu op weg, want het is al kwart voor twaalf!

Raffles stapte weer in, en de wagen verliet de eenzame, duistere plek, volgde den oever van de rivier, reed over Madison-Bridge, en hield aan de overzijde stil.

Daar stapten Raffles en Brand uit, gingen te voet verder, niet zeer vast ter been, totdat zij een taxi troffen, waarvan de chauffeur bereid was, de risico op zich te nemen, om twee dronken heeren te vervoeren.

Raffles noemde met dubbelslaande tong het adres, en de man tikte grinnikend aan zijn pet.

Een rit van een kwartier ongeveer bracht de twee mannen op de plaats hunner bestemming. En het was inderdaad een schamele gelegenheid, daar in de 148ste straat!

Het huis was oud, en zeer smal. Aan de straat althans had het maar twee ramen op de eerste verdieping.

Gelijkvloers was het waarschijnlijk verbouwd, niet lang geleden, en de gevel was beschilderd met allerlei Chineesche letterteekens, en vergulde draken.

Dit embleem hing ook boven de deur, en spuwde vlammen uit.

Men kon zich in de plek onmogelijk vergissen. Raffles betaalde den chauffeur, en het tweetal strompelde gearmd naar binnen, en werd onmiddellijk warm begroet door den portier, een kleinen Chinees in een gewaad van zwarte zijde, bestaande uit een kort buis en een wijde, boven de enkels dichtgebonden pantalon.

Hij vroeg plichtgetrouw naar een lidmaatschapskaart, maar scheen zich volkomen tevreden te stellen, met het papiertje van vijf dollar dat Raffles hem in plaats daarvan in de hand drukte. Hij lichtte een met gouddraad bestikt gordijn op, dat een gang bleek af te sluiten, vrij spaarzaam verlicht, en die zij moesten volgen, alvorens zij kwamen aan wat waarschijnlijk vroeger een binnenplaats was geweest, die nu echter was afgedekt, op een hoogte van vier meters boven den vloer, en daardoor een soort van vestibule vormde.

Hier bevond zich een tweede Chinees, en dezelfde ceremonie van zooeven herhaalde zich.

Ditmaal echter moest er een dubbele deur geopend worden, die toegang bleek te geven tot een tamelijk groote zaal, veel grooter althans dan men in zulk een smal huis zou hebben kunnen verwachten, en aan het eind waarvan zich een tooneel bevond, met zijden gordijnen af te sluiten.

Op dit oogenblik danste er een half dozijn meisjes met de uiterste spaarzaamheid gekleed, en bij de muziek van een viertal negers, in vuurroode pakken gestoken.

Het was er vrij vol, en men behoefde zelfs geen menschenkenner te zijn of een wereldreiziger als Raffles, om al spoedig te ontdekken, dat dit publiek was samengesteld uit zeer verdachte elementen. De mannen droegen wat al te veel juweelen, en hadden het haar wat al te zeer gepomadeerd, en de vrouwen waren wat al te zeer geverfd.

Men hoorde er wel vijf talen door elkander spreken, en er werd stevig gedronken — en waarlijk geen limonade of gemberbier!

Sommigen zaten te soupeeren. Vele heeren en dames waren in avondtoilet, maar er waren er ook, die maar een gewoon colbert droegen — en menigmaal zagen die er nog het fatsoenlijkste uit!

Er werd op Raffles en Brand nauwelijks acht geslagen, en zij speelden hun rol voortreffelijk — Twee heeren die niet volkomen dronken waren, maar ook lang niet nuchter, en die bezig waren, hun geld stuk te slaan in een wijk waar zij eigenlijk niet thuis behoorden.

Een discreet fluisterende, Chineesche bediende kwam vragen wat zij wenschen, en Raffles bestelde wijn. Hij sprak luid en met een Fransch accent.

En intusschen nam hij zijn omgeving eens scherp op.

Niet ver van hem vandaan was het buffet, een buffet dat al wonderveel gelek op ieder ander meubel van dien aard, in landen waar geen drankwetten bestaan. Het fonkelde van kristal en nikkel, en er achter stond een grof gebouwd zwaarlijvig man, met het type van een Italiaan, fettig haar, dat zeer duidelijk geverfd was, en geweldig groote handen. Hij werd geassisteerd in zijn werk door een Chineesch meisje, dat bedriegelijk veel gelek op een pop, met haar zachtroode wangen, haar porceleinen tint, en haar fijn gepenseelde wenkbrouwen.

De dikke had slechts even in de richting van de twee beschonken heeren gekeken, en was toen weer ijverig aan het mengen gegaan van allerlei geheimzinnige brouwsels.

Wat het Chineesche meisje betreft dat had zelfs niet opgezien, en stond daar met zedig neergeslagen oogen.

Raffles keek een oogenblikje naar haar, en mompelde toen glimlachend, zijn hoed schuin op zijn hoofd, en dadelijk daarop weer afzettend:

— Dat hebben ze handig ingericht!

— Wat bedoel je? vroeg Brand.

— Heb je op dat Chineesche barmeisje gelet? Zou je wel zeggen dat zij de heele zaal scherp in het oog houdt?

— In het oog houdt? herhaalde Brand verwonderd. Zij kijkt strak voor zich, en zolang we hier zitten heb ik haar oogen nog niet gezien!

— Ze kijkt strak voor zich — in een spiegel, die, voor ons onzichtbaar, omdat hij achter het buffet is verborgen, schuin voor haar is geplaatst endaar achterhaareen tweede hangt, eveneens in een hoek van 45 graden, maar dien wij heel duidelijk kunnen zien, zoo moet zij de geheele zaal kunnen zien weerspiegelen! Wees dus wat voorzichtig, en blijf in je rol!

En om zelf het goede voorbeeld te geven, gooide Raffles schijnbaar bij ongeluk zijn pas gevuld glas champagne van tafel, met een onhandig gebaar, en liet zich een nieuw brengen.

Maar zijn blikken bleven in het rond gaan, bliksemsnel en onderzoekend.

In een hoek zaten wat lieden te kaarten, en naar het scheen ging het om hooge bedragen. Niemand sprak daar een woord, en allen zaten zwijgend sigaretten te rooken. Er was een vrouw

bij, met rood geverfd haar, wier gelaat Raffles zich flauwtjes meende te herinneren.

Zij kon een jaar of veertig zijn, en zag er verlept en vermoeid uit. Zij had zware kringen onder de oogen, en deed lusteloos nu en dan een trekje aan haar sigaret, terwijl ze toekeek bij het kaartspel van een viertal nog jonge mannen in smoking.

Van Harry den Steker was echter volstrekt niets te zien. Nu en dan raadpleegde Raffles zijn horloge, en precies te middernacht wierp hij een geldstuk op tafel, en zeide fluisterend tot Brand:

— Nu wordt het tijd. Wij moeten door die deur daar, volgens de aanwijzing van Anna, dan een trap op, en ten slotte een deur binnen gaan, waarop met roode verf een hart is geschilderd! Dat moet zeker zooveel beteekenen als het zinnebeeld van de zuivere liefde, die men in dit huis kan aantreffen!

— En zijn er nergens bewakers?

— Zeker. Aan den voet van de trap moest er een staan. Zij zou echter zorgen door een list, dat die man juist op dit oogenblik even verwijderd werd. Zijn we eenmaal in de kamer met het roode hart, op de deur dan wijst zich het overige van zelf uit! Wij moeten hem onverhoeds overvallen, want hij heeft hier misschien vrienden zitten die hem te hulp zullen komen, als hij alarm maakt, en dat moeten wij tot iederen prijs trachten te beletten. Vooruit nu maar, want de tijd dringt.

Raffles en Brand stonden wankelend op, en de eerste moest zich tot twee malen bukken om den hoogen hoed op te rapen, die hem uit zijn slappe vingers was gegleden.

En zij geleken volkomen op twee aangeschoten fuifnummers, toen zij naar de deur liepen, en gearmd de zaal verlieten.

Zij stonden in een tamelijk donkere gang, en aan het einde daarvan was de trap die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde.

Aan den voet daarvan stond een stoel, en daar placht zeker de cerberus te zitten, die moest beletten, dat onbevoegden die trap beklommen. Op dit oogenblik echter was die stoel onbezet.

Raffles aarzelde niet, maar na een snellen blik om zich heen te hebben geslagen, sloop hij onhoorbaar de trap op, door Brand op den voet gevolgd. Beiden wisten zeer goed, dat zij zich op dit oogenblik aan groot gevaar bloot stelden, want onder de lieden die zij in de groote zaal hadden achter gelaten bevonden zich heel wat mannen, die er nu juist uitzagen, alsof zij tot de vrienden van een gevaarlijk smokkelaar konden worden gerekend.

Maar zij waren vastbesloten, en het ging om het leven, om de eer van een arm meisje, dat op lage wijze in den val was gelokt door een gewetenlooze pharao.

Het was een ouderwetsche wenteltrap, en de twee mannen hadden moeite genoeg, te voorkomen, dat de treden kraakten. Niets liet zich echter hooren. Zij kwamen op een portaal, verlicht door een flauw brandende elektrische lamp, en vonden al heel spoedig de bewuste gang.

Klaarblijkelijk was dit huis heel oud, want de gang was aan weerszijden beschoten met prachtig, door ouderdom bijna zwart geworden eikenhout, bijna tot op manshoogte.

Bij de tweede deur bleef Raffles stil staan. Op het leelijke licht geverfde hout, vloekend met de eiken paneelen ernaast, was met roode verf en tamelijk onhandig een hart geschilderd, doorboord met een vergulde pijl.

Het was hier volkomen stil. Onwillekeurig had Brand zijn revolver getrokken, want die geheimzinnige stilet joeg hem vrees aan. Raffles legde de hand op den knop van de deur, en draaide dien voorzichtig om.

De deur ging open, zonder moeite, en de twee mannen betraden een stikdonker vertrek, waarin alleen een weinig licht doordrong van de gang afkomstig. Zoodra Raffles echter de deur dicht deed, kon men geen hand voor oogen meer zien. Zij stonden er nauwelijks of achter hun rug klonk een zacht ratelend geluid, dat bijna onmiddellijk weer ophield.

— Wat is dat? fluisterde Brand ongerust.

Het antwoord kwam niet onmiddellijk. Hij hoorde de katachtige schreden van Raffles, die een paar stappen achteruit was gegaan, en met zijn handen over den muur scheen te strijken. Toen was het antwoord, op zeer zachten toon:

— Er is, Brand, dat er geen deur meer is!

Brand gromde iets voor zich heen en knipte zijn zaklantaarn aan.

Hij draaide zich om.

Het was maar al te waar — van de deur, waardoor zij waren binnen gekomen, was niets meer te zien. Een stalen plaat was er voor neergezakt, die niet alleen de deur maar ook nog een groot gedeelte van den wand verborg.

Zij was zoo nauwkeurig bewerkt, en zoo goed passend aangebracht, dat men ternauwernood ergens een reet kon ontdekken, breed genoeg om er den nagel tusschen te wringen.

Voor het overige zag de kamer er al heel gewoon uit, met een verschoten kleed op den

grond, een tafel zonder bedekking maar vol wijn vlekken, twee stoelen, en aan den muur een paar zeer goedkoope, afgrijselijk leelijke oliegravures, zooals onze voorouders van een halve eeuw geleden die gaarne kochten — bij gebrek aan echte schilderijen.

Dat was alles. Tegenover de ingangsdeur zagen de twee mannen een tweede, en juist toen zij er naar keken, ging die deur op een geheimzinnige wijze open, zonder dat iemand er aan raakte, naar het scheen, en zij zagen in een groot vertrek, dat uitstekend gemeubeld was, ja zelfs van weelde getuigde, en waar zeker wel een vijftien mannen en een stuk of drie vrouwen verzameld waren, en het maakte een zeer vreemden indruk, dat die mannen volstrekt niet verbaasd schenen te zijn, en ternauwernood aandacht aan die twee nieuwe gasten weidden, die zich zoeven tegen hun wil bij hen waren komen voegen.

Maar hoe rustig zij daar ook zaten, in kleine groepjes, lui uitgestrekt in gemakkelijke stoelen, rookend, babbelend, en pratend, terwijl zij ijverig de flesch aanspraken, toch zag het scherpe oog van Raffles spoedig genoeg hier en daar iets glinsteren, half verborgen onder een tafeland of uitloerend boven een stoelleuning — iets dat heel veel geleet op het beslag van een revolver of op een scherp geslepen meslemmet.

Er stond een vrij groote middentafel, waaraan zes personen gezeten waren, vijf mannen en een vrouw.

Van de mannen waren er vier onberispelijk

in smoking gekleed, en de vrouw droeg een zeer fraai, misschien wel wat opzichtig avondtoilet.

Het was Anna Balesco. Zij was ditmaal zwaar geverfd, een sigaret hing tusschen haar karmijnroode lippen, zij was bezig haar nagels schoon te maken, en zij had ternauwernood opgekeken, toen de schuifdeur open ging.

— Het verraderlijke karonje! siste Brand voor zich heen. Ik dacht het al half. Ik heb het nooit erg voorzien gehad op die bekeerde zondaressen.

— Stil Brand, het is niet het oogenblik voor zulke wijsgeerige opmerkingen! gebood Raffles. Wij zijn erin geloopt, en wij zullen ons als mannen gedragen.

Op dit oogenblik eerst scheen de zwaar gebouwde kerel die achter de tafel zat, de aanwezigheid van de twee mannen op te merken. Hij blies een rookwolk uit, liet twee rijen sterke, hagelwitte tanden zien, en stond toen langzaam op.

Raffles herkende hem onmiddellijk.

Het was Pat, de Ier, keurig gekleed, met een gardenia in zijn knoopsgat. Pat, die doodgeschoten heette te zijn, in een gevecht met de drankagenten.

Zijn stem had een spottenden klank, toen hij het woord richtte tot Raffles en Brand, en zeide:

— Ik heet U hier hartelijk welkom, mijnheer. Uw naam weet ik niet goed, maar laten wij U maar voor het gemak voorloopig John Raffles noemen.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK V.

EEN VREEMDE ONTDEKKING.

Henderson had bijzonder veel geduld.

Dat was een van zijn beste hoedanigheden. Hij kon urenlang wachten, als het hem gezegd werd, zonder zich een oogenblik te vervelen, of althans zonder het te toonen.

Maar dan moesten de omstandigheden er naar zijn, zooals men begrijpen zal. Wachten, terwijl hij wist dat de man dien hij letterlijk aanbad zich bevond in een verdacht huis, waar hij omringd was door gevaren — dat viel hem heel wat moeilijker.

De reus begon eens om zich heen te kijken, en het uiterlijk van de straat droeg er niet toe bij, zijn stemming op te vroolijken. Het was een morsige, nauwe, slecht verlichte straat, en er slopen allerlei donkere gedaanten rond, wel in staat om den vreemdeling in deze buurt schrik aan te jagen.

Maar Henderson zag er uit als een heel gewoon chauffeur, met niet al te fraaie kleedren, en hij behoefde hier zeker niets te vreezen.

Van de plek waar zijn wagen stil stond kon hij op geregelde tijden duidelijk het gierend gezoem waarnemen van de treinen van den luchtspoorweg, die dwars over de huizen tusschen Alexander Avenue en Willis Avenue liep.

Nu en dan klonk er een luide schreeuw, uit een der huizen, of men hoorde een ruw gelach, vloeken, het geraas van een zwaar meubel dat omviel.

Neen een rustige buurt was daar zeker niet! tot die slotsom kwam Henderson al spoedig.

Er verliep een half uur, en toen begon hij zich toch werkelijk een weinig te vervelen.

Er viel hier volstrekt niets te zien, want het was nu volkomen donker, en de straat was het aanzien zeker niet waard.

Hij had op bevel van Raffles de groote koplampen moeten dooven, en die brandden nu slechts met heel kleine pitjes.

Hij raadpleegde zijn horloge eens, en een gevoel van ongedurigheid begon zich van hem meester te maken.

Hij haalde een dagblad uit zijn zak, dat hij dienzelfden middag had gekocht, om de tal-

rijke plaatjes die er in stonden, veel meer dan in zijn Londensch lijfblad, en toen bemerkte hij dat hij er weinig aan zou hebben, want het was veel te donker om er bij te kunnen lezen.

De volgende lantaarn stond zeker wel tien meter verder.

Hij stak de hand in zijn andere zak, en haalde zijn zaklantaarn te voorschijn. Hij zou die met het lichtje wel ergens kunnen ophangen, en daarbij kon hij dan wat lezen.

Het eerste half uur zou hij toch niets mogen uitrichten, omdat het hem verboden was.

Hij knipte de lamp aan, en voor een zeer kort oogenblik gleed de lichtstraal langs de nauwe portieken van de donkere straat, aan de zijde waar de auto geplaatst was.

En het volgende oogenblik werkte de geest van Henderson zoo snel als hij nog maar zelden gedaan had.

In een van de portieken stond een man met een vrij gemeene tronie, in een zeer vreemde houding een weinig doorgezakt in de knieën, en met opgeheven arm.

En onmiddellijk begreep de reus, die ervaring had in dat soort van zaken, wat die half in elkaar gedoken houding te beteekenen had.

De man zou aanstonds op hem schieten, en hij kon onmogelijk zijn hoofd raken, als hij zich zelf niet wat kleiner maakte, omdat dat hoofd ten halve schuifging achter het schuine afdakje voor aan de kap van de auto.

Hij moest onder die kap doorschieten, en daarom bukte hij zich wat.

Het had nauwelijks een tiende seconde gevegd, om dien indruk op te nemen en te verwerken. Het volgende oogenblik was de lichtstraal al weer verder gegaan, en de schuttter stond in het duister.

Maar ook had hij reeds geschoten.

Er klonk volstrekt geen knal, alleen maar iets als een wat luide zucht. De kerel gebruikte blijkbaar een windpistool. Half werktuigelijk had de reus het hoofd bliksemsnel een weinig terzijde gewend en dat werd zijn behoud. Vlak langs zijn oor voelde hij het suizend gefluit van een klein voorwerp, dat zich met een droog

klapje boorde in het koetswerk van zijn auto.

En toen deed Henderson iets heel verstandigs, een daad, waarmede hij zich zelf later hartelijk geluk wenschte.

Hij liet een soort van jammerend gekreun hooren, richtte zich een weinig op, viel met een bons weer op zijn zetel neer, en dat maakte zooveel lawaai dat men niet gemakkelijk kon hooren, hoe het slachtoffer handig de kist met instrumenten onder den bestuurszetel opende, en er een zwaren, Engelschen sleutel uitnam, een van die stalen werktuigen, die bestemd zijn om er de zeer zware moeren van het chassis mee aan te draaien. Het ding woog zeker wel een paar kilo.

En nu wilde het noodlot voor den schutter, dat hij zijn werk eens heel goed wilde doen, en zich gaan overtuigen, of zijn schot doel had getroffen, en of hij den arbeid als geëindigd kon beschouwen.

Hij stak dus het schietwerktuig weg, maar haalde in de plaats daarvan een lang een vlijmscherp geslepen mes uit zijn zak, en sloop als een tijger van uit zijn schuilhoek op de auto toe, klaarblijkelijk met het doel, den reus de keel af te snijden, in geval hij nog teekenen van leven mocht geven.

Het moet gezegd worden dat Henderson zijn rol prachtig speelde.

Hij hing scheef op zijn bank, met het hoofd op de borst, maar toch zoo, dat hij door zijn half gesloten oogleden den sluipmoordenaar kon zien naderen.

De kerel stond een oogenblikje stil teneinde om zich heen te zien, en toen hij volstrekt niets zag of hoorde, dat hem behoefde te doen aarzelen, trok hij met de linker hand het hoofd van zijn slachtoffer bij het dikke haar een weinig achterover en hief de rechter hand op, om den ongelukkige het mes in de keel te stooten.

En dat was voorloopig de laatste handeling die de moordenaar zou verrichten.

Want met een voor zijn zwaarte verbazende snelheid hief Henderson de hand op, waarin hij den sleutel hield geklemd, en met een doffen slag kwam dit vreeselijke wapen neer op het hoofd van den man. Die gaf zelfs geen kik, maar zakte in elkaar, en het mes ontgleed aan zijn krachtelooze vingers.

Alleen zijn hoed had belet, dat hij op slag gedood werd. Maar Henderson kende te goed de kracht van zijn slagen om niet te weten, dat deze vijand althans voor eenige weken buiten

staat was gesteld om nog kwaad te doen.

Niemand had iets van het korte voorval gemerkt. Henderson kwam snel van den wagen, opende het portier, en trok den bewusteloozen man naar binnen.

Even liet hij het licht van zijn lantaarn op het baardige gelaat spelen, en mompelde toen voor zich heen:

— Foei, wat een gezicht! Wat een schandelijk gemeene tronie. Die kerel had mij dus willen neerschieten, en als ik mijn krantje niet had willen lezen, dan was ik ernu geweest.

Hij hield eensklaps op met die alleenspraak, en toen gingen zijn gedachten snel een andere richting uit:

— Maar — waarom schoot die kerel op me? Hij kon toch niet verwachten dat ik geld had? Ik zie er, met permissie uit, om met geen tang aan te pakken! Het is veel waarschijnlijker, dat die schurk opdracht had gekregen, om mij op te ruimen. Maar als dat zoo is, dan kan die opdracht alleen maar gekomen zijn van den kerel in dat huis! Van dien Harry den Steker. En als dat waar is, dan — dan verkeerden Mylord en mijnheer Brand in het grootste gevaar, want dan is er verraad gepleegd, en dan wist die schurk wat hem boven het hoofd hing, dan kon hij niet verrast worden, en dan heeft die jonge dame met haar uitgestreken, schijnheilige bakkesje hem gewaarschuwd!

Zoodra Henderson tot deze slotsom was gekomen had hij geen rust of duur meer.

Hij begreep, meer dan hij het goed wist, dat zijn redeneering de juiste moest zijn, en van dat oogenblik af verloor hij geen seconde meer, maar begon te handelen.

Hij stapte dadelijk weer op zijn wagen, reed de eerstvolgende zijstraat binnen, zoo smal, dat de auto hier onmogelijk zou kunnen keeren, en stopte opnieuw. Hij begreep zeer goed, dat het weinig zou baten, het huis aan de voorzijde te naderen.

Het zat waarschijnlijk vol boeven en moordenaars, en men zou gewaarschuwd zijn, en hem dadelijk met een goed gericht schot neerleggen.

Politieagenten had hij nog in het geheel niet gezien, en die schenen hier ook zoo goed als niet voor te komen. Denkelyk zou er geen haan naar zijn dood kraaien. Hij zou in de Harlem River worden geworpen, misschien geheel ontkleed, en hij zou een van de duizenden zijn, die ieder jaar naamloos in de millioe-

nenstad verdwijnen, zonder dat men ooit weet, wie zij geweest zijn, of hoe zij aan hun einde kwamen.

Hij stak vlug wat gereedschappen uit de kist bij zich, die hem misschien te pas zouden komen, stapte van den wagen, op een stikdonkere plek, en bedacht nu, hoe hij het zou moeten aanleggen, het huis van een andere zijde te naderen en binnen te dringen. Hij moest het zoo trachten te doen, dat hij de kerels kon overvallen, en hij moest zoolang mogelijk blijven leven, want aan een dooden Henderson had Mylord al bitter weinig in dit geval.

Hij had zoeven reeds vastgesteld, dat het huis met den vlammenden draak boven de deur het twaalfde in de straat was geweest.

Dat twaalfde huis moest hij nu aan de achterzijde zien terug te vinden. Moeilijk zou het zijn, want alles leek hier schots en scheef door elkaar gebouwd te zijn, en misschien waren er aan de achterzijde huizen bijgetrokken, nadat de zijmuren waren doorgeslagen, teneinde meer ruimte te verkrijgen.

Maar Henderson moest handelen, want hij gevoelde dat hij een beroerte zou krijgen, als hij werkeloos bleef. Iets moest er gedaan worden, iets moest er worden gepoogd, anders zou hij gaan schreeuwen, de geheele buurt bij elkaar — en daar zou al heel weinig mee gewonnen worden.

Toen het smalle straatje teneinde was geloopt zag hij plotseling water glinsteren.

Dat moest Harlem River zijn!

Inderdaad bereikte hij de kade, die zich echter snel versmalde, en terugweek, juist op de plaats waar zich volgens hem de achterzijde moest bevinden van het huis van den Chinees — of althans een perceel, van waar hij dat huis zou kunnen bereiken.

Hij voelde voor een kort oogenblik een akelige weehed over zich komen, een gevoel van machteloze zwakheid, dat hij echter met alle geweld van zich afzette, en overwon.

Van hem immers hing het nu wellicht alleen af, of Lord Edward Lister, zijn meester, de groote rechter in het leven zou blijven, of op afschuwelijke wijze ter dood zou worden gebracht in dat vreeselijke, geheimzinnige huis, dat niet veel beter zou zijn dan een moordhol, ondanks zijn verguldsel aan den ingang en zijn bezoekers in avondtoilet.

Daar, waar de kade nauwelijks drie meter breed was, was zij afgesloten door een ijzeren hek. Het had een roestige deur, die echter stevig gesloten was.

Het was hier volkomen stil, en verlaten, en Henderson bedacht zich ook geen oogenblik. Hij zag wel in dat het hek te hoog was om er over heen te klimmen, en daarom greep hij zijn Engelschen sleutel, en gaf er twee, drie heftige slagen mede op het verroeste deurslot, dat opensprong, en het hek verleende hem doorgang.

Twee meters verder hield de kade plotseling op. Hij bevond zich voor een van die pakhuizen, dateerend uit de zeventiende eeuw, en naar alle waarschijnlijkheid nog door Hollandsche kooplieden gebouwd, onmiddellijk aan het water. De naam Harlem River zou daar althans op kunnen wijzen, en de puntgevel aan het dak van het duister gebouw zou het kunnen bevestigen.

De muur verdween in het water, en vlak boven den waterspiegel bevonden zich de deuropeningen, waardoor de goederen naar binnen werden gebracht.

Zoo was het tenminste vroeger, en Henderson bekommerde er zich ook weinig om. Hij moest naar binnen, dat was alles. Daar waar de kade eindigde, om dertig meters verder weer te beginnen lag een platboomde schuit. Henderson sprong er op, maakte het touw los, en duwde de schuit zoo ver, totdat de voorsteven den muur van het pakhuis raakte.

Hij was nu vlak onder een van de deuren, die hij tamelijk gemakkelijk kon openen, en het volgende oogenblik stapte hij naar binnen, en joeg aanstonds een troep muizen voor zich uit, die het daar zeker niet al te breed konden hebben want het werd Henderson onmiddellijk duidelijk, dat het pakhuis niet meer werd gebruikt. Het rook er muf en naar schimmel en grondwater.

Hij sloot de deur weer, en ontstak zijn zaklamp.

Hij bevond zich op een ruime pakzolder, waarvan de vloer misschien vroeger gebogen was onder 't gewicht van kostbare waren, maar die nu geheel ledig was, op een paar kratten en kisten na, waaruit stroo pulde.

De planken van den vloer waren hier en daar zoo verrot, dat hij voorzichtig moest zijn, bij het voortgaan, om te voorkomen dat hij plotseling omlaag zou storten, en dan terecht zou komen in het pikzwarte water dat hij door de openingen in den vloer dreigend kon zien glinsteren.

Zoo snel hij maar kon, maar toch goed oplettend stak hij den ruimen zolder over, vond een deur die uit de hengsels hing, ging die door kwam in een gang, daalde een steenen trapje

af, en moest opnieuw een gang volgen, en toen stuitte hij op den eersten ernstigen hinderpaal — een stevige deur, tusschen stevige posten!

Zij was goed afgesloten ook, die deur, en weer maakte zich even een gevoel van wanhoop van den reus meester. De groote avonturier zou zeker niet veel moeite hebben gehad, met het slot van die deur, en zou ze binnen weinige minuten geopend hebben, zonder dat iemand het hoorde.

Hoe vaak had hij daarbij toegekeken, vervuld van bewondering, en nauwelijks in staat om te begrijpen, hoe die fijne, gespierde vingers, dat wonder konden verrichten, met behulp van instrumentjes, die er precies uitzagen als een haakpen!

Maar ook nu verzette hij zich uit alle macht tegen dat gevoel van slapheid, en hij begon met koortsachtigen haast alles uit zijn zakken bijeen te brengen, wat zou kunnen dienen om die deur te forceeren.

Hij wilde juist met een schroevendraaier de zware schroeven uit de plaat van het slot gaan draaien, toen hij verschrikt achteruit trad.

Een raadgeving van Mylord was hem te binnen gevallen: raak nooit aan een deur in een vreemd huis, waar je ongevraagd bent binnen gekomen, alvorens je te hebben overtuigd, dat zij geen alrmsignaal in beweging brengt!

En Henderson begon bij het licht van zijn lamp zeer nauwkeurig die deur te onderzoeken.

Het duurde een paar minuten voor hij de zeer dunne, in de kleur van het omringend beton geschilderde draad had gevonden, en hij verwenchte zich zelf, en gromde voor zich heen:

— Dat had maar weer een kleinigheid gescheeld, of ik had de geheele zaak bedorven! Zal ik dan tot aan het einde mijner dagen dezelfde ezel blijven?

Hij nam zijn kniptang met de geïsoleerde handvatsels, en knipte de draad van het alarmtoestel door.

Toen schroefde hij haastig de plaat van het slot los.

Een paar heftige rukken, en de reus had het slot geheel los getrokken.

Maar de deur bleef dicht.

In zijn woede wilde hij er reeds zijn zware schouders tegen zetten, toen hij bedacht dat het geraas van het krakend houtwerk stellig moest worden gehoord in het huis van den Chinees, waarvan hij niet ver meer af kon zijn.

Hij zocht naar een zaag, vond er geen, en dacht toen plotseling aan het vlijmscherpe mes,

dat de moordenaar had laten vallen, en dat hij in zijn eigen zak had gestoken.

Het zette het met kracht in het hout en na een kwartier was hij er in geslaagd, ofschoon het zweet zijn slapen bedekte met dat mes, waarvan tot driemaal toe een stuk afbrak, een opening in het duimdikke paneel te maken, groot genoeg om der den arm door te steken.

En spoedig begreep hij waarom hij niet de deur had kunnen openen.

Ze was aan de andere zijde met een grooten, sterken grendel verzekerd!

De reus trok aan den knop, en tot zijn groote blijdschap draaide nu de vernieuwde deur op haar hengsels.

Hij knipte snel zijn lamp uit, want hij bemerkte dat hij aan het begin stond van een binnenplaats.

Recht tegenover zich zag hij een paar flauw verlichte ramen,

En hij wist zoo goed als zeker, dat die moesten behooren tot het huis van den Chinees, waar zich nu zijn meester en Charles Brand bevonden — wie weet in welken toestand!

En toch mocht hij ook nu nog niet overhaast te werk gaan.

Zijn kracht kon hem voorloopig nog niet baten, zoo lang hij niet met zekerheid wist, waar Raffles zich ergens bevond.

Hij daalde de twee treden af van een steenen trapje, en begon haastig de binnenplaats over te steken, toen zijn linkervoet bleef haken achter iets, dat hem bijna deed struikelen.

Hij smoorde een vloek, want hij kon zijn voet niet dadelijk bevrijden.

Tot zijn verwondering bemerkte hij, dat die terecht was gekomen in een zwaren, rostigen ijzeren ring, klaarblijkelijk bestemd om daaraan een luik op te lichten.

Alle gevaar trotseerend knipte hij even zijn zaklamp aan, en liet het licht op den grond schijnen.

Inderdaad was daar een luik, met twee zware grendels vastgezet.

Zijn hart begon luid te kloppen.

Hij schoof de grendels terug, en greep met beide handen den ring.

Het luik was zoo zwaar, dat twee sterke mannen zeker moeite genoeg zouden hebben gehad om het een decimeter op te lichten, maar Henderson had er niet de minste moeite mee, en klapte het luik geheel om.

Uit het vierkante gat steeg een benauwde aardlucht op.

Hij liet het licht van zijn lamp naar beneden

schijnen, maar kon niets anders ontdekken dan het begin van een houten trap.

Zonder zich een oogenblik te bedenken begon hij die trap af te dalen, waarvan de vermolmde treden onder zijn voeten kraakten.

Het bleek dat hij afdaalde in een soort van vierkante put of koker, die pas acht meter lager plotseling zich verwijdde tot een kelder.

Henderson richtte zijn lamp in alle richtingen.

Plotseling schrok hij hevig ondanks zijn stalen zenuwen.

Een lang aangehouden, kreunend gejammer drong tot hem door.

Het kwam van achter een met ijzer beslagen deur, nauwelijks een meter groot, en eveneens stevig gegrendeld.

Kon dat de stem van Mylord zijn? Dat akelige gejammer — dat zijn zenuwen tot het uiterste martelde. Kon dat afkomstig zijn van den man dien hij zocht?

Met bevende hand trok hij de grendels terug.

De lage deur ging open.

Een muffe stank drong hem in de neusgaten.

In het eerst kon hij zelfs bij het lichtschijnsel

van zijn lamp niets onderscheiden.

Hij stond op den drempel van een zeer ruimen kelder, zoo groot, dat hij op minsten tien plaatsen geschoord moest worden door steenen pilaren.

Heel achter in dien kelder meende hij iets te zien bewegen.

Van daar kwam ook het jammerend geluid.

Zonder te aarzelen, maar toch bedacht op tegenweer, en zijn revolver trekkend, liep hij den kelder in, recht op het geluid af.

En toen stond hij weer stil, thans niet verschrikt maar verbaasd, en ook woedend.

Daar in den hoek zat een nog jonge vrouw, neergehurkt, en met een van haar polsen met behulp van een ijzeren ring en een ketting van ongeveer een meter lengte vastgeklonken aan den muur.

Hij liet het licht van zijn lantaarn op haar bleek gezicht vallen, dat angstig naar hem was opgeheven, en slaakte een kreet van verbazing en ongeloof.

Die zonderlinge gevangene was Anna Balesco, de Roemeensche!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret“!

HOOFDSTUK VI.

TEGEN DE OVERMACHT.

Op het hooren van den naam, waar mede hij werd aangesproken, trok Raffles even de wenkbrauwen op, en keek Pat de Ier aan.

— Waarom denkt u dat ik zoo heet? vroeg hij toen langzaam.

— Neen, laten wij niet beginnen met uitvluchten en grapjes! grinnikte Pat, en hij wierp Raffles een venijnigen blik toe. We weten allemaal, welk een meester je bent in de vermomningskunst, maar wij hebben er een paar leden bij, die daar wel doorheen kunnen zien. Zooals bij voorbeeld deze jonge dame, onze kleine Anna! Je herkent haar zeker wel?

— Ongetwijfeld. En ik moet bekennen, dat ik nog zelden of nooit zulk een doortrapt en door en door verraderlijk schepsel heb ontmoet— zelfs niet hier in New York, dat er toch rijk aan moet zijn!

Anna Balesco krulde haar lippen, blies een dikke rookwolk in de richting van Raffles, haalde de schouders op, en zei met een schel lachje:

— Heel begrijpelijk, dat je me nu niet graag lijden mag. Maar je moet toch bekennen, dat ik je er mooi heb laten inloopen! Het was een goede truc, niet waar?

Raffles keek haar vol minachting aan, en gaf geen antwoord.

Pat had hem aandachtig gadeslagen, stond nu op, kwam langzaam op Raffles toe, en bleef op ongeveer een meter afstand van hem staan, met de vuisten in de zijde gesteund, en het hoofd een weinig terzijde gebogen.

Hij nam Raffles op, zooals de kenner een mooi renpaard opneemt en zeide toen, met een valsch licht in zijn donkere oogen:

— Ze hebben mij verteld, dat je thuis bent in heel wat sporten, Raffles! Boks je soms?

— Zoo nu en dan — als het te pas komt!

— Daar doe ik ook aan! Ze zeggen dat ik een van de knapste beroepsboksers in mijn klasse ben — of ten minste geweest ben, totdat de vrouwtjes en de whisky mij van mijn troon hebben gestooten. Intusschen geloof ik nog wel, dat ik jou zou aankunnen. Ik zou wel eens willen zien, of dat zachte velletje bestand is tegen een

linkschen directe!

— Ik zou het niet probeeren! vermaande Raffles hem rustig.

— Waarom niet? vroeg de Ier, oprecht verbaasd.

— Omdat ik heel waarschijnlijk zou terugslaan! antwoordde Raffles, hem strak aanziende.

De zwarte wenkbrauwen van Pat werden bijeen getrokken, en zijn oogen schoten vuur. Hij liet een sissend geluid hooren, en zijn linker vuist, hard als ijzer, schoot bliksemsnel vooruit.

Maar toch niet zoo snel, of Raffles wist hem te ontwijken, en een seconde later rolde de Ier over den steenen vloer, en kwam tamelijk onzacht met zijn hoofd terecht tegen een poot van de tafel waarachter hij zooeven gezeten had.

Anna Balesco had zich zelfs niet verroerd, maar zeide minachtend, haar mooie schouders ophalend:

— Ik heb je vooruit gewaarschuwd, Pat, jouw tijd is voorbij, op dat gebied, jonglief! Je kunt nog wel goed schieten, al is je hand niet meer zoo vast, maar voor dit spelletje ben je niet geschikt meer.

Onder een doodsche stilte kwam Pat overeind, met moord in de oogen. Hij stak zijn hand in zijn binnenzak, toen er iemand opstond, een magere kerel, met reeds grijzend haar, maar eveneens keurig gekleed, die zijn hand op zijn arm legde, en bedaard zeide:

— Dat was de afspraak niet, Pat! Wat we later met hen doen zullen, dat is een andere zaak, maar als je hem nu een kogel door zijn hoofd schiet, hebben we niets aan hem. Een doode Raffles is geen cent waard — maar een levende biedt tenminste nog kansen! Wil je mij toestaan, om die zaak eens te behandelen? Het hoofdstuk van de bokspartij is nu zeker wel afgelopen, en ik kan niet zeggen, dat het in jouw voordeel is geëindigd. Als je op die manier denkt voort te gaan, Pat, konden wij er wel eens berouw van hebben, je tot onzen chef te hebben gekozen — na dat ongelukje met Rooden Tom.

Zoo mogelijk werd het nog stiller. Iedereen

daar kende Pat en kende ook den mageren man met het scherpe gezicht, de kleine, dicht bijeengeplaatste zonderling onbewegelijke oogen en de gelaatskleur van een drenkeling, die een paar dagen in het water heeft gelegen.

Ike Harvey was een uiterst gevaarlijk man, en het was maar het beste, hem te vriend te houden.

Pat wierp hem een blik vol haat toe, en bromde tusschen de tanden.

— Wou jij weer de baas spelen? Was jij het soms niet zelf, die dat „ongeluk” van Rooden Tom veroorzaakt heeft?

— Dat zou wel kunnen! antwoordde Harvey ijskoud.

— Wel nou dan — wat heb je dan aan te merken?

— Roode Tom is juist verdwenen, omdat hij onhandig, lui en gevaarlijk was. Hij behoorde tot het slag dat sentimenteel wordt bij een glaasje teveel, en dan dadelijk naar de politie loopen. Maar het loopt spaak, als het blijkt, dat de opvolger dien wij nu eenmaal gekozen hebben, niet veel beter is. Je hebt nu zoeven je lesje gehad, dat moet je genoeg zijn — en ik zou de rest nu maar aan mij overlaten. Veronderstel eens dat je je proppenschieter op dien man daar had leeggeschoten, nadat we hem met zooveel moeite hier binnen hebben gekregen, door bemiddeling van onze dierbare Anna — wat zou ons dat verder gebracht hebben?

Voor hij antwoordde nam Pat zeer snel eens de uitdrukking waar op de gezichten van zijn mannen.

Waarschijnlijk hoopte hij op bijstand en sympathie. En die vond hij hier en daar ook wel, maar in zulk een geringe mate, dat hij het verstandiger vond, voorloopig het roer om te werpen.

Hij zei dan ook, schijnbaar kalm:

— Jij bent ouder dan ik, Ike, en als je gelooft, dat het je beter kunt doen, ga dan je gang maar! Maar deze man is nog niet van mij af, dat zweer ik!

Hij was onder het spreken overeind gekrabbeld, klopte het stof van zijn smoking, trok zijn das recht, en bekeek zijn opgezwollen wang met een nijdig gezicht in een zakspiegeltje.

Harvey was vlak voor Raffles komen staan, die het gevoel kreeg, alsof zich plotseling een giftslang voor hem had opgericht, nam hem met zijn koude, als uitgedoofde oogen een oogenblik op, en vroeg toen:

— Ben je van plan te antwoorden op mijn vragen?

— Dat zal er van afhangen, Ik denk het haast niet.

— Ik zou het maar wel doen, als ik je een raad mag geven. Het zou je heel wat onaangenaamheden kunnen besparen. Het huis is goed voorzien van gelegenheden, om een koppig man tot praten te krijgen.

Raffles haalde slechts de schouders op, en Harvey vervolgde, langzaam zijn kille oogen naar Brand wendend:

— Dat is zeker je vriend?

— Mijn eenige! En voor we verder gaan — ik zou jullie raden, hem onmiddellijk de vrijheid te hergeven, want hij heeft niets met mijn ondernemingen te maken, hij doet — — —

— Stil Edward! viel Brand hem met kalme waardigheid in de rede. Zeg niets meer. Je weet heel goed dat ik blijf, wat er ook gebeurt.

— Prachtig karakter! prees Harvey, heel even glimlachend, zoodat zijn zeer slechte, gele, en brokkelige tanden te zien kwamen. Ik wilde dat wij er van dat slag onder den troep hadden. Maar helaas daar hapert het nogal aan! Het denkbeeld dat een onzer zich voor een ander zou opofferen zou mij bijna doen lachen, en de duivel weet, dat ik dat verleerd heb! Zoo, dat is dus je vriend. Nu, hij kan blijven of weggaan — maar dat laatste natuurlijk niet voor wij het oogenblik daartoe gekomen achten. En luister nu eens goed Raffles. Want dat je het bent, weten wij heel zeker. Een paar weken geleden gaf een romantische en satrijke filmster opdracht aan een kerel ergens in Chicago om haar een paar zeer kostbare stukken te verschaffen uit het graf van een Chineesche keizerin — hoe het mensch heette weet ik niet, en het komt er ook niet op aan. De man huurde roovers, die het heele graf leegplunderden, en hem het verlangde ter hand stelde. De diepbetreurde voorganger van deze heer Roode Tom, kreeg daar de lucht van, en stuurde er een paar van onze lui op af, geholpen door een vrouw. En ik moet zeggen dat dit een van de zeer weinige goede zetten van Rooden Tom is geweest.

Harvey hield even op, en toen begon zijn eentonige stem weer, traag en toch dreigend:

— En toen kwam jij tusschenbeide, Raffles. Je was ons voor. Jij had den bemiddelaar de stukken al ontroofd — een diadeem, millioenen waard, een koraaltak, die onder kenners zeker honderd twintig duizend dollar zou opleveren, en een aantal gouden boedhabeeldjes. Wat er met de uilskuikens is gebeurd, die zich hebben laten beetnemen, kan mij minder schelen,

maar het is mij zeer veel waard, te weten, wat je met die schatten gedaan hebt.

Raffles keek Harvey een oogenblik aan, en vroeg toen :

— Als ik het zeide waar zich die dingen bevinden, zou je mij en mijn vriend dan vrij laten ?

Harvey knipte de asch van zijn sigaret, en onder de dikke leden waren de doffe oogen, als met een vlies overtrokken, voor een oogenblik onzichtbaar.

Toen keek hij Raffles weer aan, en zei :

— We zouden je natuurlijk om te beginnen basthouden, totdat we de zaakjes gevonden hadden. En — ik geef je mijn woord, dat we je daarna vrij zouden laten gaan.

Een heftige vuistslag deed de tafel trillen, waaraan Pat de ler weer had plaats genomen, en hij schreeuwde woedend :

— Dat is kinderwerk ! Martel hem, zet hem de duimschroeven aan, en hij zal wel praten ! En als hij gepraat heeft, smijt hem dan in Harlem River. Ik ontnem je het woord, Harvey. Ik ben hier nog altijd de chef, en ik laat niet toe, dat jij hier voor heilsoldaat speelt.

Harvey draaide langzaam het hoofd om en keek Pat aan met een vreeselijken blik, die menigeen in die geheime vergaderzaal deed sidderen.

Zonder eenige stemverheffing zei hij :

— Ik zou de zaak regelen, Pat. Bemoei je er niet mee, dat is alles wat ik je te zeggen heb. Hoe is het, Raffles, ben je van plan, de plek te noemen, waar zich op dit oogenblik de schatten bevinden ?

— Neen.

— Heb je ze misschien al verkocht ?

— Neen, En ik zal ze ook niet verkoopen. Tenminste voorloopig niet. Zij zullen deel uitmaken van een kleine maar zeer kostbare verzameling, die ik bezig ben, op een van mijn eilanden aan te leggen. Geef je dus verder

geen moeite, en maak er een einde aan.

Een oogenblik scheen het, alsof Harvey zijn vreeselijke kalmte zou verliezen, en zijn geklauwde hand ging met een ruk naar de keel van dien onverschrokken tegenstander. Hij wist zich echter onmiddellijk weer te beheerschen, en zei op denzelfden kouden, sleependen toon:

— Dan heb je in dit opzicht althans gelijk, Pat — wij zullen eens moeten zien, of wij hem niet op andere wijze aan het spreken kunnen krijgen !

Er gleed een lachje van zegepraal over het breede bleeke gezicht van den ler, dat er verre van fraai uitzag met het steeds dikker oplopende oog, en hij zeide, opspringend :

— Ik wist het wel ! Daarmee hadden wij moeten beginnen !

Hij had nog niet uitgesproken of een v'ertal mannen sprong overeind, van een duivelsche vreugde beziel, en ontwapende Raffles en Brand in een ommezien. Het was duidelijk te merken, dat zeer velen, zoo niet allen gewacht hadden op dit bevel.

Bij de haat jegens dien gevaarlijken vijand, voegde zich de hebzucht naar het goud en die beide gevoelens maakten beesten, verscheurende dieren van menschelijke wezens.

Harvey had zijn stem wat verheven, voor het eerst, en riep Raffles toe :

— Wil je je niet eens bedenken ?

— Ik spreek nooit met twee monden ! antwoordde Raffles hooghartig. Liever laat ik mij dooden, dan nog meer geld in handen te spelen van een troep laaghartige schurken ! Welk nut heeft het in jullie handen ! Volstrekt niets. In tegendeel, het wordt tot een vloek, tot een ramp !

— Nou is het mooi genoeg geweest, viel Harvey hem in de rede. Aan zedepreeken hebben wij op dit oogenblik geen behoefte. Mannen, breng den candidaat dan maar naar ons aardig zweetkamertje.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VII.

OP DEN DREMPEL DER EEUWIGHEID.

De twee vrienden werden ruw van elkander gescheiden, zonder dat zij nog een woord met elkander hadden kunnen wisselen. Brand moest achter blijven, bewaakt door drie van de bendeleden, en Raffles werd stevig gebonden, en alle andere vergezelden hem naar de plek, die door Harvey met gruwelijke ironie het zweetkamertje was genoemd — naam, dien de studenten geven aan het kleine vertrekje in het universiteitsgebouw, waar zij den uitslag hunner examens moeten afwachten.

Het werd Raffles duidelijk dat alles van te voren als het ware was ingestudeerd als een comediestuk, want men behoefde niet naar een stevig touw te zoeken, want twee mannen stonden daar reeds mee klaar — en zij schenen hun vak te verstaan.

Raffles zag dat het touw met een meesterhand werd geknoopt, wel is waar met een enkelen knoop, maar zoo stevig, dat er aan een verbreking zelfs niet te denken viel.

Hij wist dat hij nu ging sterven, al kende hij de manier niet, en toch was hij rustig. Maar het gaf hem een steek in het hart, de duivelsche vreugde te zien van het verraderlijke schepsel, dat hij destijds meende te hebben gered, en dat hem zoo laaghartig in den val had helpen lokken.

Hoe de schurken alles ontdekt hadden, was hem een raadsel, maar het was bijna zeker, dat alles wat er in de laatste weken gebeurd was, verband met elkander hield.

Zeer duidelijk had hij onder de aanwezigen niet alleen de vrouw herkend, in wier auto hij had mee gereden, maar ook zeker twee van de smokkelaars die den bloedigen aanslag op den trein hadden voorbereid, maar die ternauwernood notitie van hem hadden genomen.

Dat alles deed er ook niet toe. Voor hem was het afschuwelijkste, dat een vrouw, jong nog, en die alleen maar zwak was geweest, niet slecht, naar hij meende, tot zulke dingen in staat was, en daar lachend, rookend mee liep, nu en dan ruw vloekend, als zij haar schoentjes tegen uitstekende steenen stiet, terwijl zij wist,

dat een verschrikkelijke dood hem wachtte, in geval hij niet zou spreken.

De tocht duurde slechts kort, en Raffles wist zeker, dat de kleine troep het huis niet verlaten kon hebben.

Door een vrij helder verlichte gang, die echter zeer oud moest zijn bereikte men een trap, twintig treden hoog, en tenslotte hielden allen stil voor een deur, die van buiten stevig met grendels kon worden gesloten, en Raffles bemerkte, dat velen op die plek blijkbaar angstig achter bleven, en het aan Harvey overlieten, de deur te openen.

De magere man had zelf die vrees zeer goed opgemerkt, en zeide minachtend:

— Laat hem maar aan mij over, oude wijven die jullie bent!

Hij trok de grendels terug, opende de deur op een kier, en liet het licht naar binnen vallen.

Hij tuurde even in een soort van keldervertrek, en toen ging de deur wijder open, en hij beval kortaf:

— Breng hem binnen!

Raffles werd naar binnen geduwd. Hij bebond zich in een vertrek, volkomen kaal, en zeer hoog. Hij schatte de hoogte zeker wel op twaalf meters, terwijl de vloer omstreeks vier meter in het vierkant was. Die vloer was met roode vierkante tegels bedekt, die nauw aansloten.

In twee van de hoeken waren sterke, bijna vuistdikke ijzeren ringen in den muur geklonken, die volkomen glad was, en naar alle schijn met beton bestreken.

Heel hoog, bijna tegen de zoldering aanbevond zich een van de muren tegenover de deur een klein venster, dat ten overvloede nog met drie tralies was afgesloten.

Het was niet grooter dan een gewoon celvenster.

Meubelen waren er volstrekt niet, maar in den versten hoek stond een kleine, wit geschilderde kist, en daarboven was aan den muur iets bevestigd, waarvan Raffles de beteekenis niet aanstonds begreep.

Toch werkten zijn hersens volkomen normaal. Vrees voor den dood kende hij niet. En dan— wie weet bleef er in het diepste van zijn hart altijd nog de hoop over, die heerlijke bloem, zonder welker geur de mensch niet zou kunnen bestaan.

Het was doodstil, toen Harvey op Raffles toestapte en met zijn klanklooze stem zei: terwijl een vreemde glimlach zijn dunne lippen deed plooiën:

— Nu ben ik verplicht, mijn waarde heer, je met enkele woorden in te lichten. Want het is noodig dat je weet, wat je te wachten staat. Toch zal ik een kleine verrassing nog in petto moeten houden, om de grap niet al te ver te verraden.

Hij nam een elektrische lantaarn van een zijner helpers over, ging die zelf ophangen aan een haak in den muur, schakelde het licht in, en vervolgde toen weder:

— Je ziet weder, dat we je de gelegenheid geven, alles nauwkeurig waar te nemen. Merk we op, dat het licht van de lamp, die ik bij je achterlaat, een helder schijnsel werpt op die houten kist — met haar kleine verrassing er in! Je hebt uitstekende oogen, en je zult dus bemerken dat de deksel is vastgemaakt aan een dun koord, dat over een kleine katrol loopt, en verdwijnt in dat zonderlinge ding erboven. Het is echter vreemder dan het lijkt! Inderdaad, het is niets anders dan een zeer gewoon uurwerk, afkomstig uit een klok, en zeer goed geschikt voor het doel, dat wij er van vragen. Een onzer handige knutselaars — en ik breng dien onbekende hier warme hulde — heeft aan dat uurwerk een soort van kleine windas vastgemaakt, en daaraan is het einde van dat koord bevestigd! Nu zal ik aanstonds dat uurwerk opwinden, en de gevolgen zullen je duidelijk zijn. Het koord wikkelt zich langzaam, heel langzaam om de windas, en het spreekt van zelf dat nu de deksel van die kist even langzaam open zal gaan. Wij hebben proeven genomen — het duurt zeker wel een uur, voor de opening groot genoeg is, om — datgene doorgang te verschaffen, wat wij erin gedaan hebben! Je hebt dus een uur bedenktijd, of laten we zeggen vijf kwartier, want als je het eenmaal gezien hebt, dan verlopen er nog wel vijftien minuten, voor je het inderdaad nadeel kan doen! Zooveel tijd zul je echter niet behoeven, om in te zien, waar je weg ligt! Wij zijn niet ver hier vandaan, er is een klein vuistgroot gat boven de deur, en we zullen je stellig hooren als je roept. En — roepen zul je, daarvan ben ik vast overtuigd!

En bindt hem nu vast, jongens!

Door vier mannen werd Raffles in den hoek geplaatst, schuin tegenover de kist, en daar aan een van de ijzeren ringen vastgebonden.

Hij had te veel ervaring van zulke dingen om niet te weten, dat hij volkomen machteloos was, ditmaal. Er was geen enkel uitstekende steen, om het touw aan stuk te schuren, de muur was glad, de ring ook, waardoor het touw gehaald was. Zijn polzen en handen waren stijf bijeen gebonden.

Zijn voeten waren vrijgelaten, maar hij kon onmogelijk gaan zitten.

Hij zag hoe Harvey op het uurwerk toeliep, het met vijf krachtige slagen opwond, zich overtuigde dat het koordje van het deksel juist even gespannen was, en toen de kleine knipjes losmaakte, die den deksel van de kist gesloten hadden gehouden.

En toen, zonder verder een woord te zeggen, gingen allen heen, de deur viel dicht met een dreunenden slag, en de twee zware grendels werden er voor geschoven.

Raffles was alleen.

Hij keek strak naar de kist. Het was een heel eenvoudig voorwerp, een van die kisten, waarin zeep of chocolade verpakt wordt. Hij kon er volstrekt niets aan zie bewegen, maar hij hoorde zeer duidelijk het heen en weer gaan van den slinger in het kastje van het uurwerk daar aan den muur.

Hij sloot even de oogen. Hij was er volkomen zeker van, dat hij sterk zou zijn, en hij dacht aan Brand, zijn eenigen, trouwen vriend, die misschien in levensgevaar zou verkeerden.

Toen hij zijn oogen eindelijk weer opende en naar de kist keek, zag hij een zeer smalle, donkere reet tusschen kist en deksel, nauwelijks een millimeter breed. Het uurwerk tikte regelmatig voort. Niets anders was te hooren. Men vond het blijkbaar zelfs niet noodig, in de gang iemand op wacht te zetten.

Ontsnappen zou hij onmogelijk kunnen, want het getraliede venster was veel te hoog.

Er verliep omstreeks een half uur, en de reet van de kist was nu ongeveer een halve centimeter breed. En toen zag Raffles iets, dat hem, hoe moedig hij ook was, deed huiveren van ontzetting.

Voor een kort oogenblik was er een zeer klein voorwerp naar buiten komen steken, dat zich heel snel heen en weer bewoog — een gaffelvormige, tastende tong, en het voorste gedeelte van iets driehoekigs, donkers — — —

Het duistere voorgevoel van Raffles zou

bewaarheid worden. Het was de driehoekige kop van een giftslang, die hij daar zoeven voor een kort oogenblik gezien had, een slang, die moeite deed, zich te bevrijden, wat nu nog onmogelijk was, maar wat binnen een half uur binnen een kwartier misschien, zou plaats hebben!

De oogen van Raffles waren strak op de donkere reet bevestigd. Het uurwerk tikte eentonig voort — — —

* * *

Zonder zich een oogenblik te bedenken was Henderson aan het werk gegaan. Bij zijn werktuigen was een vijl, en in enkele minuut hadden zijn sterke handen de ketting bij de pols doorgevijld. terwijl de gevangene maar kreunde:

— Haast U! Haast U toch! Wat een geluk dat gij er zijt! Vlug, want Uw meester verkeert in doodsgevaar, en ik alleen weet de plek waar hij zich bevindt! De laffe schurken — de ellendelingen!

Zoodra zij vrij was sprong zij op, vatte den reus bij de hand, en trok hem met zich mede, den vunzigen kerker uit, door de gang, de trap weer op, en zoo naar boven naar de binnenplaats die stikdonker was.

Hier scheen ze zich een oogenblik te bedenken, keerde weer op haar schreden terug, en fluisterde opgewonden:

— Wij moeten eerst den vriend van John Raffles zien te vinden. Hij moet helpen. Ik geloof dat ik weet waar hij is. Je bent immers sterk?

— Op dit oogenblik zou ik een leger kunnen vernietigen! gromde Henderson tusschen de tanden

— Vooruit dan!

Het meisje greep hem weer bij de mouw, bracht hem het huis binnen, sloop met hem langs een gang, en bereikte de voorkamer met de stalen valdeur, die thans weer omhoog was.

Op de teenen loopend gingen zij dat vertrek binnen, zij luisterde even aan de tegenover liggende deur, kwam op hem toe, bracht haar mond aan zijn oor, en fluisterde:

— Mijnheer Brand is daar binnen, met drie mannen. Doe het vlug, en maak zoo weinig mogelijk leven. Ben je gewapend?

De reus toonde zijn verschrikkelijke vuisten, duwde het meisje terzijde, smet de deur open, — en wat er toen gebeurde speelde zich in minder dan dertig seconden af! Vlak bij de deur had een bewaker gezeten, die te laat opsprong, en

met den Engelschen sleutel werd neergeslagen. De tweede wilde zijn revolver trekken, maar dat deed hij te dicht in de buurt van Brand, die een stoel greep, en die naar den man toewierp, zoodat hij, door het meubel tegen het hoofd getroffen, zwaar gewond neerzank.

De derde schoot tot tweemaal en toe zijn windpistool af, miste tweemaal, en voor den derden keer kreeg hij geen gelegenheid, want Henderson was bij hem en zijn vreeselijke vuist bonsde als een moker neer op het hoofd van den man, en stelde hem buiten gevecht.

Zonder veel tijd te verliezen met praatjes greep Brand het windpistool, overtuigde zich dat er nog eenige kogels op zaten, stak ook de browning van den ander maar in zijn zak, en zeide fluisterend:

— Hoe je hier weer zoo plotseling weer terugkomt, Anna, begrijp ik niet, maar je schijnt nu aan onze zijde te zijn! Laat ons voortmaken!

Anna gaf geen antwoord. Zij bracht de twee mannen, telkens stil staande om even te luisteren, weer naar de donkere binnenplaats, tot zij eensklaps stil stond bij een hooge muur, naar beneden wees, met een sidderende hand, en zeide:

— Daar is hij! zie maar — hij is vastgebonden in dien hoek — ik had het al gedacht!

Brand wierp een blik door het keldergat. Verbleekte, en vroeg nauwelijks hoorbaar:

— Wat is er in dien kelder? Waarom staat hij daar?

— Er iets verschrikkelijks daar beneden — een uitvinding van een van de jongens, maar ik weet niet precies wat! Haast je, jij reus, en tracht die tralies te verbreken! Zij zijn oud en roestig. Heb je touw bij je?

Henderson knikte slechts. Hij haalde zijn vijl weer te voorschijn, en begon in koortsachtige haast een der tralies door te vijlen. Na tien minuten kon hij er een los rukken, met inspanning van al zijn krachten. Toen wikkelde hij het touw van zijn middel los, en voerde het door de opening. Hij maakte het stevig vast aan de overblijvende tralie, en Brand wrong zich door de opening, en liet zich onbevreesd zakken.

De twee vrienden wisselden geen woord, totdat Brand de touwen had doorgesneden, die Raffles bonden. Toen pas zeide Raffles heel zacht:

— Haast je! Wij hebben nog nauwelijks vijf minuten — aanstonds zullen zij zich bevrijd hebben.

— Wie?

— De drie of vier cobra's in die kist daar! Een heeft zich al half bevrijd, zooals je ziet!

Brand verbleekte op vreeselijke wijze, en klom toen als een aap naar boven, en Raffles volgde hem, en hij had geen seconde meer mogen wachten, want reeds kropen daar beneden twee van de afzichtelijke monsters, dol van woede over hun opsluiting over den steenen vloer.

En juist toen Raffles zich door de opening wrong, ging de deur van den kelder open, Blijkbaar had men tenslotte iets verdachts gehoord.

Een paar mannen voorafgegaan door een vrouw stormden binnen, alleen maar denkend

aan de ontsnapping van hun slachtoffer.

En toen klonk er een gil, zoo snijdend, zoo hartverscheurend, dat zelfs Henderson er van trilde. En met een doodsbleek gelaat wierp het meisje zich op de knieën en schreeuwde:

— Mijn zuster! mijn ongelukkige zuster Darja is gebeten! Zij was het die jullie bedroog — mijn tweelingzuster, die op mij lijkt als de eene druppel water op de andere, en die jullie nooit gezien had.

En toen bezwijmde zij.

— Neem haar op, Henderson! beval Raffles kortaf. Zij mag niet in hun handen achterblijven. En nu snel naar buiten — naar de auto!

De volgende aflevering bevat:

De schat op de Veluwe.

VERSOEHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885